Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 2. jūnijā*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Irānu — Ierobežojumi līdzekļu pārvedumiem, kuros ir iesaistītas Irānas finanšu iestādes — Vispārējās tiesas kompetence — Prasība atcelt tiesību aktu — Reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem — Tieša ietekme — Interese celt prasību — Pieņemamība — Samērīgums — Pienākums norādīt pamatojumu — LESD 215. panta 3. punktā paredzētās tiesiskās garantijas — Tiesiskā noteiktība — Patvaļas aizliegums — Pamattiesību pārkāpums

Lieta T-160/13

Bank Mellat , Teherāna (Irāna), ko sākotnēji pārstāvēja *S. Zaiwalla*, *P. Reddy*, *F. Zaiwalla*, *Z. Burbeza*, *A. Meskarian*, *solicitors*, *D. Wyatt*, *QC*, *R. Blakeley* un *G. Beck*, *barristers*, vēlāk – *S. Zaiwalla*, *P. Reddy*, *Z. Burbeza*, *A. Meskarian*, *D. Wyatt*, *R. Blakeley* un *G. Beck*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bishop* un *I. Rodios*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Gauci* un *M. Konstantinidis*, pārstāvji,

un

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Behzadi-Spencer*, *L. Christie* un *C. Brodie*, vēlāk – *C. Brodie* un *V. Kaye*, pārstāves, kurām palīdz *S. Lee*, *barrister*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Padomes 2012. gada 21. decembra Regulas (ES) Nr. 1263/2012, ar ko groza Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 356, 34. lpp.), 1. panta 15. punktu vai atcelt minēto tiesību normu, ciktāl tajā nav paredzēts izņēmums, kas ir piemērojams prasītājas gadījumā, un prasība atzīt par nepiemērojamu Padomes 2012. gada 15. oktobra Lēmuma 2012/635/KĀDP, ar kuru ir grozīts Lēmums 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 282, 58. lpp.), 1. panta 6. punktu.

* Tiesvedības valoda –angļu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente) un E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*],

sekretāre K. Hērena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 7. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Bank Mellat* ir Irānā reģistrēta komercbanka.

2 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kas noteikti, lai izdarītu spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā pārtrauktu ar kodolieroču izplatīšanu saistītās darbības un kodolieroču nesēju sistēmu izstrādi (turpmāk tekstā – "kodolieroču izplatīšana").

3 2010. gada 26. jūlijā prasītājas nosaukums tika iekļauts to vienību sarakstā, kuras veicina Irānas kodolieroču izplatīšanu, kas bija ietvertas Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), II pielikumā un Padomes 2007. gada 19. aprīļa Regulas (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 103, 1. lpp.) V pielikumā.

4 Tā kā Regula Nr. 423/2007 tika atcelta ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 281, 1. lpp.), prasītājas nosaukums tika iekļauts šīs pēdējās regulas VIII pielikumā. Tā kā, savukārt, Regula Nr. 961/2010 tika atcelta ar Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 88, 1. lpp.), prasītājas nosaukums tika iekļauts šīs pēdējās regulas IX pielikumā.

5 Pret Irānu noteiktie ierobežojošie pasākumi ir tikuši grozīti un pret to ir noteikti jauni ierobežojošie pasākumi ar Padomes 2012. gada 15. oktobra Lēmumu 2012/635/KĀDP, ar kuru ir grozīts Lēmums 2010/413 (OV L 282, 58. lpp.), un Padomes 2012. gada 21. decembra Regulu (ES) Nr. 1263/2012, ar ko groza Regulu Nr. 267/2012 (OV L 356, 34. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula"). Konkrēti ar Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu ir grozīts Lēmuma 2010/413 10. pants, savukārt ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu ir grozīts Regulas Nr. 267/2012 30. pants un ar to šai pēdējai ir pievienoti 30.a un 30.b pants.

6 Lēmuma 2010/413 10. pantā ar grozījumiem, kuri ir izdarīti ar Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu, tostarp ir paredzēti ierobežojumi finanšu darījumiem starp Irānā reģistrētām finanšu iestādēm, kā arī to filiālēm vai meitasuzņēmumiem, no vienas puses, un Eiropas Savienībā reģistrētām finanšu iestādēm, no otras puses.

7 Saskaņā ar Lēmuma 2010/413 10. panta 2. punktu, ar grozījumiem, pirmkārt, var atļaut veikt vienīgi darījumus, kas attiecas uz pārtiku, veselības aprūpi, medicīnas iekārtām, vai kuri ir domāti lauksaimniecības vai humāniem mērķiem (turpmāk tekstā – "humānie pārvedumi"), otrkārt, darījumus, kas attiecas uz personīgiem naudas pārvedumiem, treškārt, darījumus, kas attiecas uz Lēmumā 2010/413 paredzēto izņēmumu izpildi, ceturtkārt, darījumus, kas saistīti ar konkrētu tirdzniecības līgumu, kas nav aizliegts ar šo lēmumu, piektkārt, darījumus attiecībā uz diplomātisku vai

konsulāru pārstāvniecību vai starptautisku organizāciju un, sestkārt, darījumus attiecībā uz maksājumiem, lai segtu prasījumus pret Irānu, Irānas personām vai vienībām un līdzīga veida darījumus.

8 Saskaņā ar Lēmuma 2010/413 10. panta 3. punktu, ar grozījumiem, saistībā ar šī panta 2. punktā minētajiem darījumiem līdzekļu pārvedumiem uz Irānu un no Irānas, kurus veic, izmantojot Irānas bankas un finanšu iestādes, atkarībā no gadījuma un pārveduma mērķa, kā arī sākot no dažādiem sliekšņiem piemēro iepriekšējas paziņošanas pienākumu un pienākumu saņemt iepriekšēju atļauju no kompetentās valsts iestādes.

9 Regulas Nr. 267/2012 30.–30.b pantā ar grozījumiem, kuri ir izdarīti ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, būtībā ir pārņemti šie ierobežojumi un pienākumi par paziņošanu un atļaujas saņemšanu.

10 Tādējādi Regulas Nr. 267/2012 30. pantā, ar grozījumiem, ir paredzēti ierobežojumi finanšu darījumiem starp finanšu iestādēm un valūtas maiņas punktiem, kas ir reģistrēti Irānā, kā arī to filiālēm vai meitasuzņēmumiem un finanšu un kredītiestādēm un valūtas maiņas punktiem, kuras ir tādu personu, vienību vai struktūru kontrolē, kuru domicils ir Irānā, no vienas puses, un Savienībā reģistrētām finanšu iestādēm, no otras puses.

11 It īpaši saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012 30. panta 2. punktu, ar grozījumiem, pirmkārt, var veikt humānos pārvedumus, otrkārt, personīgos naudas pārvedumus, treškārt, pārvedumus saistībā ar konkrētiem tirdzniecības līgumiem, ja vien attiecīgais pārvedums nav aizliegts ar Regulu Nr. 267/2012, ceturtkārt, pārvedumus attiecībā uz diplomātiskām vai konsulārām pārstāvniecībām vai starptautiskām organizācijām, piektkārt, pārvedumus attiecībā uz maksājumiem, lai segtu prasījumus pret Irānas [valsts] iestādēm, vienībām vai personām un līdzīga veida pārvedumiem, un, sestkārt, pārvedumus, kādi ir nepieciešami, lai izpildītu pienākumus, kas izriet no Regulas Nr. 267/2012 12. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajiem līgumiem.

12 Saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012 30. panta 3., 4. un 5. punktu, ar grozījumiem, šā panta 2. punktā minētajiem darījumiem paredzētus līdzekļu pārvedumus uz Irānu un no Irānas, izmantojot Irānas bankas un finanšu iestādes, atkarībā no gadījuma un pārveduma mērķa, kā arī sākot no dažādiem sliekšņiem piemēro iepriekšējas paziņošanas pienākumu un pienākumu saņemt iepriekšēju atļauju no kompetentās valsts iestādes.

13 Regulas Nr. 267/2012 30.a pantā tostarp ir paredzēti atsevišķi ierobežojumi līdzekļu pārvedumiem starp Irānas personām, vienībām un struktūrām, no vienas puses, un Savienības pilsoņiem, kuri nav minēti šīs pašas regulas 30. pantā, no otras puses.

14 Saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 1. punktu šīs pašas regulas 30. un 30.a pantā paredzētie ierobežojumi nav piemērojami, tiklīdz ir izdota atļauja saskaņā ar minētās regulas 24., 25., 26., 27., 28. vai 28.a pantu.

15 Saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punktu šīs pašas regulas 30. panta 3. punkta b) un c) apakšpunkta un 30.a panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas vajadzībām dalībvalstu kompetentās iestādes saskaņā ar tādiem nosacījumiem, kādus tās atzīst par piemērotiem, piešķir atļauju, izņemot gadījumus, kad tām ir pietiekams pamats konstatēt, ka līdzekļu pārvedums, kuram tiek lūgta atļauja, varētu pārkāpt kādu no Regulā Nr. 267/2012 noteiktajiem aizliegumiem vai pienākumiem.

16 Ar 2013. gada 29. janvāra spriedumu *Bank Mellat*/Padome (T-496/10, Krājums, EU:T:2013:39) Vispārējā tiesa atcēla prasītājas nosaukuma ietveršanu Lēmuma 2010/413 II pielikuma sarakstā, Regulas Nr. 423/2007 V pielikuma sarakstā, Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma sarakstā un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma sarakstā. Vispārējā tiesa tostarp konstatēja, ka ar Eiropas Savienības Padomes konstatētajiem apstākļiem attiecībā pret prasītāju nebija pierādīts, ka tā ir sniegusi atbalstu

kodolieroču izplatīšanā. Ar 2016. gada 18. februāra spriedumu Padome/*Bank Mellat* (C-176/13 P, Krājums, EU:C:2016:96) Tiesa noraidīja Padomes iesniegto apelācijas sūdzību par iepriekš minēto spriedumu *Bank Mellat*/Padome (EU:T:2013:39).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 15. martā, prasītāja cēla šo prasību, kurā tās prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu;

— atcelt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, ciktāl tajā nav paredzēts izņēmums, kas ir piemērojams prasītājas gadījumam;

— atzīt, ka Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punkts ir nepiemērojams attiecībā uz prasītāju;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Savā iebildumu rakstā, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 27. jūnijā, Padome lūdz Vispārējo tiesu:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Ar dokumentiem, kuri Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegti 2013. gada 24. jūnijā un 10. jūlijā, Eiropas Komisija un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2013. gada 9. septembra rīkojumiem Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva to iestāšanos lietā.

20 Komisija un Apvienotā Karaliste lūdz Vispārējo tiesu prasību noraidīt.

21 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas pirmajā palātā, kurai ar 2013. gada 4. oktobra lēmumu attiecīgi tika nodota šī lieta.

22 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (pirmā palāta) 2015. gada 23. aprīlī nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un, veicot 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida un mutvārdu jautājumus, tostarp lūdzot tiem sniegt savus apsvērumus par Vispārējās tiesas kompetenci lemt par prasītājas izvirzīto trešo prasījumu pamatu par to, lai atzītu Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punkta nepiemērojamību. Lietas dalībnieki atbildēja uz šo lūgumu Vispārējās tiesas noteiktajā termiņā.

23 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 7. jūlija tiesas sēdē. Tajā brīdī prasītāja precizēja, ka, pirmkārt, tās pirmais un otrais prasījumu pamats ir alternatīvi un, otrkārt, ar otro prasījumu pamatu tā ir vēlējusies panākt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkta atcelšanu, ciktāl šajā tiesību normā nav paredzēts tās gadījumam piemērojams izņēmums.

24 Pirms izskatīt strīdu pēc būtības, Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda tās kompetence lemt par prasību, kā arī prasītājas abu pirmo prasījumu pieņemamību, ko apstrīd Padome un personas, kas iestājušās lietā.

Juridiskais pamatojums

1. *Par Vispārējās tiesas kompetenci*

25 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu rakstveida jautājumu, Padome un personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Vispārējai tiesai nav kompetences lemt par prasītājas izvirzīto trešo prasījumu pamatu, jo uz Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu kā tiesību normu attiecībā uz Kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) attiecās LESD 275. pantā paredzētais izņēmums no Eiropas Savienības Tiesas kompetences.

26 Apvienotā Karaliste turklāt uzskata, ka Vispārējās tiesas kompetences neesamība, lai pārbaudītu Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punkta likumību, nozīmē, ka Vispārējai tiesai nav arī kompetences lemt par prasījumu pamatiem, kuri attiecas uz apstrīdētās regulas, kas ir pieņemta uz šī lēmuma pamata, 1. panta 15. punktu.

27 Prasītāja uzskata, ka Vispārējai tiesa ir kompetence lemt par prasību tās pilnībā. Tā it īpaši apgalvo, ka, tā kā LESD 275. pants ir izņēmums no Savienības tiesas kompetences, tad tas ir šauri interpretējams. Tā piebilst, ka Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punkts attiecas uz fiziskām un juridiskām personām, proti, arī tādām Irānā reģistrētām finanšu iestādēm un personām un vienībām, kuras vēlas veikt pārvedumus, kuros ir iesaistītas šīs pēdējās minētās, attiecībā uz kurām šī norma rada tiesiskās sekas. Šī iemesla dēļ šī norma, prasītājas ieskatā, ir uzskatāma par lēmumu, ar kuru ir noteikti ierobežojoši pasākumi attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām LESD 275. panta otrās daļas izpratnē. Turklāt prasītāja apgalvo, ka Vispārējās tiesas kompetence, lai pārbaudītu Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punkta likumību, tostarp izriet no fakta, ka apstrīdētās regulas, par kuru celtā atcelšanas prasība ir pieņemama, 1. panta 15. punkts tika pieņemts [uz LESD 275. panta pamata].

28 LESD 275. pantā ir noteikts šādi:

"Eiropas Savienības Tiesai nav jurisdikcijas attiecībā uz noteikumiem par kopējo ārpolitiku un drošības politiku, kā arī attiecībā uz tiesību aktiem, kas pieņemti saistībā ar noteikumiem par kopējo ārpolitiku un drošības politiku.

Tiesas kompetencē tomēr ir pārraudzīt Līguma par Eiropas Savienību 40. panta piemērošanu un izlemt lietas, kuras ierosinātas saskaņā ar 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem par lēmumu likumību, kuri paredz ierobežojošus pasākumus pret fiziskām vai juridiskām personām un kurus pieņēmusi Padome, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību V sadaļas II nodaļu."

29 Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

30 Turklāt saskaņā ar LESD 277. pantu neatkarīgi no tā, ka ir pagājis LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais termiņš, jebkura puse tiesvedībā, kurā izskata Savienības iestāžu vai struktūru pieņemtus vispārpiemērojamus aktus, var atsaukties uz 263. panta otrajā daļā norādītajiem iemesliem, lai Eiropas Savienības Tiesā pierādītu šo aktu nepiemērojamību.

31 Šajā lietā ar trešo prasījumu pamatu prasītāja lūdz Vispārējo tiesu atzīt par nepiemērojamu attiecībā uz to Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu, kas ir tiesību norma, kura LESD 275. panta izpratnē attiecas uz KĀDP. Savā replikā prasītāja ir precizējusi, ka šis lūgums ir kvalificējams kā iebilde par prettiesiskumu LESD 277. panta izpratnē.

32 Šajā ziņā atbilstoši judikatūrai ar LESD 275. pantu ir noteikts izņēmums no normas par vispārējo kompetenci, kāda ir piešķirta Tiesai ar LES 19. pantu, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots tiesiskums Līgumu interpretēšanā un piemērošanā, līdz ar to tas ir šauri interpretējams (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome, C-658/11, Krājums, EU:C:2014:2025, 70. punkts).

33 Pirmkārt, šajā lietā ar Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu noteiktie pasākumi ir vispārēja rakstura pasākumi, to piemērošanas joma ir noteikta, atsaucoties uz objektīviem kritērijiem, nevis ar atsauci uz identificētām fiziskām vai juridiskām personām. Līdz ar to pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punkts pats par sevi nav kvalificējams kā lēmums, ar kuru nosaka ierobežojošus pasākumus pret fiziskām vai juridiskām personām LESD 275. panta otras daļas izpratnē (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 25. aprīlis, *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*/Padome, T-509/10, Krājums, EU:T:2012:201, 37. pants, kas šajā ziņā ir apstiprināts ar 2013. gada 28. novembra spriedumu, Padome/*Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, Krājums, EU:C:2013:776, 99. punkts).

34 Otrkārt, prasītāja ir izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu attiecībā pret Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu prasības atcelt tiesību aktu atbalstam, kas ir celta par apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu.

35 Šajā ziņā no 5.–15. punkta iepriekš izriet, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts ir domāts, lai attiecībā uz LESD jomu ieviestu Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu.

36 Kaut arī tas tā ir, apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts nav lēmums, ar kuru nosaka ierobežojošus pasākumus pret fiziskām vai juridiskām personām LESD 275. panta otras daļas izpratnē. Tas ir piemērojams objektīvi noteiktām situācijām, un tas rada tiesiskas sekas attiecībā uz vispārēji un abstrakti definētām personu kategorijām, līdzko to piemēro tostarp visiem pārvedumiem starp jebkuru Irānā reģistrētu banku vai finanšu institūciju un jebkuru finanšu iestādi, kura atrodas Savienībā, un ja tā ieviešana neizriet no Padomes sniegta novērtējuma par apstākļiem, kuri raksturo kādu iestādi atsevišķi.

37 Līdz ar to prasītājas izvirzītā iebilde par prettiesiskumu saistībā ar tās trešo prasījumu pamatu attiecībā uz Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu nav tikusi izvirzīta prasības atcelt tiesību aktu, kura ir celta par lēmumu, ar kuru nosaka ierobežojošus pasākumus pret fiziskām vai juridiskām personām LESD 275. panta otras daļas izpratnē, pamatojumam.

38 Ņemot vērā iepriekš 33. un 37. punktā veiktos konstatējumus, ir jāsecina, ka Vispārējai tiesai nav kompetences saskaņā ar LESD 275. pantu lemt par prasītājas trešo prasījumu pamatu.

39 Attiecībā uz Vispārējās tiesas kompetenci lemt par pirmo un otro prasījumu pamatu, ņemot vērā tostarp iepriekš 32. punktā atgādināto judikatūru, LESD 275. pantā paredzēto izņēmumu no Savienības tiesas kompetences nevar interpretēt tādējādi, ka tā piemērošanas joma izplešas tiktāl, ka tiek izslēgta pārbaude par tāda akta tiesiskumu, kas ir pieņemts saskaņā ar LESD 215. pantu, kā apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts, kurš neietilpst KĀDP tikai tā iemesla dēļ, ka minētais akts ir pakļauts nosacījumam, ka iepriekš tiek pieņemts lēmums, kas ietilpst KĀDP. Šāda attiecīgā izņēmuma interpretācija atdurtos gan pret vispārējo kompetenci, kāda Tiesai ir piešķirta ar LES 19. pantu, gan speciālo kompetenci, kāda tai tiešā veidā ir piešķirta ar LESD 263. panta pirmo, otro un ceturto daļu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 4. jūnijs, *Sina Bank*/Padome, T-67/12, EU:T:2014:348, 41. punkts).

40 Līdz ar to ir jākonstatē, ka Vispārējai tiesai ir kompetence saskaņā ar LESD 263. pantu lemt par prasītājas pirmo un otro prasījumu pamatu.

2. *Par prasītājas pirmā un otrā prasības pamata pieņemamību*

41 Padome, Komisija un Apvienotā Karaliste apgalvo, ka prasība atcelt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu neatbilst LESD 263. pantā paredzētajiem pieņemamības nosacījumiem.

42 Padome turklāt apgalvo, ka pirmais un otrais prasījumu pamats ir nepieņemami, jo prasības celšanas brīdī prasītājai nebija intereses celt prasību par apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu.

43 Prasītāja atbild, ka tās prasība ir pieņemama.

Par LESD 263. pantā paredzēto nosacījumu ievērošanu

44 Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu "jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem".

45 Pirmkārt, Apvienotā Karaliste apgalvo, ka apstrīdētā regula ir nevis reglamentējošs, bet leģislatīvs akts, kas nozīmē, ka prasītajai ir jāpierāda, ka tas to skar tieši un individuāli. Šajā lietā neesot individuālas skaršanas.

46 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā regula ir reglamentējošs akts un ka līdz ar to tās 1. panta 15. punkts to skar individuāli.

47 Šajā ziņā LESD 289. pantā ir noteikts šādi:

"1. Parasta likumdošanas procedūra ir tāda procedūra, kurā Eiropas Parlaments un Padome pēc Komisijas priekšlikuma kopīgi pieņem regulu, direktīvu vai lēmumu. Šī procedūra ir noteikta 294. pantā.

2. Īpašos Līgumos noteiktos gadījumos Eiropas Parlamenta ar Padomes līdzdalību vai Padomes ar Eiropas Parlamenta līdzdalību pieņemta regula, direktīva vai lēmums ir īpaša likumdošanas procedūra.

3. Tiesību akti, kas pieņemti saskaņā ar likumdošanas procedūru ir leģislatīvi akti.

4. Īpašos Līgumos noteiktos gadījumos leģislatīvus aktus var pieņemt pēc dalībvalstu grupas vai pēc Eiropas Parlamenta iniciatīvas, pēc Eiropas Centrālās Bankas ieteikuma vai pēc Tiesas vai Eiropas Investīciju bankas lūguma."

48 Šajā lietā apstrīdētā regula ir pieņemta uz LESD 215. panta pamata un saskaņā ar šajā pantā paredzēto procedūru, proti, to pieņēma Padome ar kvalificētu balsu vairākumu, pamatojoties uz kopēju priekšlikumu, kuru iesniedz Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisija.

49 Tādējādi, pirmkārt, apstrīdētā regula nav pieņemta saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, kas ir minēta LESD 289. panta 1. punktā un definēta LESD 294. pantā.

50 Otrkārt, ņemot vērā jebkādas Eiropas Parlamenta iesaistes neesamību apstrīdētās regulas pieņemšanā, nevar uzskatīt, ka šī pēdējā būtu tikusi pieņemta saskaņā ar īpašo likumdošanas procedūru LESD 289. panta 2. punkta izpratnē.

51 Tātad, ņemot vērā LESD 289. panta 3. punktu, ir jāuzskata, ka apstrīdētā regula nav leģislatīvs akts, un tātad nav jālemj par Apvienotās Karalistes argumentiem, atbilstoši kuriem minētās regulas 1. panta 15. punkts prasītāju neskar individuāli.

52 Otrkārt, Padome un personas, kas ir iestājušās lietā, apgalvo, ka pretēji tam, kas ir prasīts LESD 263. panta ceturtajā daļā, apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts prasītāju tieši neskar un tajā ir ietverti īstenošanas pasākumi.

53 Padome un personas, kas ir iestājušās lietā, izklāsta, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktā paredzētais līdzekļu pārvedumu aizliegums ir papildināts ar noteiktu skaitu izņēmumu, kurus ievieš dalībvalstu kompetentās iestādes, kurām šajā ziņā ir piešķirta rīcības brīvība. Tādējādi ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu katrā ziņā neesot aizliegts veikt līdzekļu pārvedumus, kuri ir paredzēti prasītājai vai kurus tā veic. Tātad apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts tiešā veidā neietekmējot prasītājas tiesisko stāvokli.

54 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts to skar tieši un tā īstenošanai nav paredzēti īstenošanas pasākumi. Šajā ziņā tā apgalvo, ka šī tiesību norma esot piemērojama, neizdarot atsauci uz valsts tiesību normām, ar ko veic transponēšanu, tostarp attiecībā uz pienākumu lūgt atļauju visiem attiecīgajiem līdzekļu pārvedumiem.

55 Šajā ziņā, pirmkārt, no iepriekš 36. punktā izdarītajiem konstatējumiem izriet, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts ir vispārpiemērojams, un, otrkārt, no iepriekš 51. punkta, ka tas nav leģislatīvs akts. Šādos apstākļos ir jāsecina, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts ir reglamentējošs akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē (pēc analoģijas skat. rīkojumu, 2011. gada 6. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, T-18/10, Krājums, EU:T:2011:419, 56. un 63. punkts un tajos minētā judikatūra).

56 Pirmkārt, attiecībā uz jautājumu, vai apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts prasītāju skar tieši un vai tas ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai pastāvētu tieša skaršana, tiek prasīts, lai apstrīdētais Savienības akts tiešā veidā ietekmētu šīs privātpersonas tiesisko situāciju un lai šī akta adresātiem, kas ir atbildīgi par tā ieviešanu, nebūtu atstāta nekāda rīcības brīvība, šī ieviešana ir pilnīgi automātiska un tā izriet vienīgi no Savienības tiesiskā regulējuma, pastarpināti nepiemērojot citus noteikumus (skat. rīkojumu *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, minēts 55. punktā, EU:T:2011:419, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Otrkārt, attiecībā uz "īstenošanas pasākumu" jēdzienu LESD 263. panta ceturtās daļas mērķis ir novērst to, ka privātpersona būtu spiesta pārkāpt tiesību normas vienīgi tādēļ, lai saņemtu piekļuvi tiesai. Ja reglamentējošs akts tieši ietekmē fiziskas vai juridiskas personas tiesisko stāvokli, bet nav vajadzības veikt īstenošanas pasākumus, pastāvētu risks, ka šī persona nesaņems efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja tai nebūtu tiesību celt tiešu prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu šī reglamentējošā akta tiesiskumu. Būtībā, ja nebūtu īstenošanas pasākumu, fiziska vai juridiska persona, lai arī attiecīgais akts ir to tieši skāris, varētu panākt šī tiesību akta pārbaudi tiesā, tikai pārkāpjot šajā aktā ietvertos noteikumus un atsaucoties uz šī akta noteikumu prettiesiskumu pret to ierosinātajos procesos valsts tiesās (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Telefónica*/Komisija, C-274/12 P, Krājums, EU:C:2013:852, 27. punkts).

58 Turpretī, ja reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, Savienības tiesību sistēmas ievērošanas pārbaude tiesā tiek nodrošināta neatkarīgi no tā, vai minētos pasākumus ir veikusi Savienība vai dalībvalstis. Fiziskas vai juridiskas personas, kuras LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt Savienības reglamentējošu aktu Savienības tiesā, ir aizsargātas pret šī akta piemērošanu tām ar iespēju apstrīdēt ar šo aktu saistītos īstenošanas pasākumus Savienības vai valsts tiesā atkarībā no situācijas (šajā ziņā skat. spriedumu *Telefónica*/Komisija, minēts 57. punktā, EU:C:2013:852, 28. un 29. punkts).

59 Šajā lietā iesākumā ir jānorāda, ka, ciktāl prasītāja ir Irānā reģistrēta finanšu iestāde, uz to neattiecas ierobežojumi, kuri ir noteikti ar Regulas Nr. 267/2012, kurā ir izdarīti grozījumi ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, 30.a pantu. Līdz ar to prasītāju tieši neskar Regulas Nr. 267/2012 30.a pants, kas nozīmē, ka tās prasība ir nepieņemama, ciktāl tā attiecas uz šo pantu.

60 Turklāt Padome pamatoti apgalvo, ka tad, ja saskaņā ar ierobežojumu kārtību, kura Regulā Nr. 267/2012 ir noteikta ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu (turpmāk tekstā – "strīdīgā kārtība"), kompetentajā valsts iestādē tiek iesniegts lūgums atļaujai veikt pārvedumu, tad šai iestādei ir novērtējuma brīvība, lai atbilstoši Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punkta pirmajai daļai noteiktu, vai ar attiecīgo pārvedumu varētu tikt pārkāpts kāds no aizliegumiem vai pienākumiem, kādi ir paredzēti Regulā Nr. 267/2012. Tāpat šī novērtējuma noslēgumā kompetentā iestāde pieņem lēmumu, ar kuru vai nu tiek atļauts attiecīgais pārvedums, vai arī tas tiek aizliegts.

61 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka prasītāja nav tieši skarta ar Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punkta pirmo daļu un tajā turklāt ir paredzēti īstenošanas pasākumi, kas nozīmē, ka prasība ir nepieņemama, ciktāl tā attiecas uz šo tiesību normu.

62 Turpretī ir jānorāda, ka strīdīgā kārtība, kāda ir noteikta ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, prasītāju skar tieši un tā nav saistīta ar īstenošanas pasākumiem trijos citos aspektos.

63 Tādējādi iesākumā saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, 30. panta 1. punktu var saņemt atļauju veikt pārvedumus, kuri atbilst kādam no šīs pašas regulas 30. panta 2. punktā paredzētajiem mērķiem. Pārvedumi, kuri neatbilst nevienam no šiem mērķiem, ir aizliegti vienīgi ar Regulu Nr. 267/2012, un valsts kompetentās iestādes tos nedrīkst atļaut.

64 Tālāk saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, 30. panta 3. punkta a) apakšpunktu un 30. panta 5. punktu šajās tiesību normās definētie pārvedumi, kuri ir vienādi ar vai nepārsniedz summu EUR 10 000 apmērā, ir pakļauti nosacījumam par iepriekšējas paziņošanas pienākumu. Iepriekšējas paziņošanas pienākums automātiski izriet no strīdīgās kārtības, tas nav pakļauts valsts kompetento iestāžu novērtējumam un nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

65 Visbeidzot šis pats konstatējums ir piemērojams pienākumam lūgt iepriekšēju atļauju, kas ir paredzēta Regulas Nr. 267/2012, kurā grozījumi izdarīti ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, 30. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktā un 30. panta 5. punktā. Neatkarīgi no atļaujas procedūras iznākuma pienākums to uzsākt attiecībā uz katru pārvedumu, kurš pārsniedz noteiktos sliekšņus, ietekmē prasītājas tiesisko stāvokli, nav pakļauts kompetento valsts iestāžu vērtējumam un nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

66 Ņemot vērā šos konstatējumus, ir jāuzskata, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts prasītāju skar tieši un tas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ciktāl ar to ir izdarīti iepriekš 63.–65. punktā minētie grozījumi vai iekļautas tiesību normas Regulā Nr. 267/2012.

67 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu ir jānoraida Padomes un personu, kas iestājušās lietā, izvirzītā iebilde par nepieņemamību, ciktāl tā attiecas uz Regulas Nr. 267/2012 tiesību normām, kuras ir grozītas vai iekļautas ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu un kuras ir minētas iepriekš 63.–65. punktā, un pārējā daļā prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par intereses celt prasību pastāvēšanu prasības celšanas brīdī

68 Padome apgalvo, ka prasības celšanas brīdī prasītajai nebija intereses apstrīdēt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkta tiesiskumu, jo tai jau tika piemēroti individuāli līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, kuri bija noteikti ar Regulu Nr. 267/2012.

69 Šādos apstākļos apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts tiešā veidā neradot papildu tiesiskās sekas attiecībā uz prasītāju. Attiecīgo individuālo pasākumu atcelšanai, kura tika veikta ar spriedumu *Bank Mellat*/Padome, minēts 16. punktā, (EU:T:2013:39), šajā ziņā turklāt neesot nozīmes, jo prasības celšanas brīdī prasītājas līdzekļi bija iesaldēti saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. pantu līdz brīdim, kad Tiesa pieņems lēmumu par apelācijas sūdzību.

70 Līdz ar to Padome uzskata, ka prasība atcelt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu ir nepieņemama.

71 Prasītāja atbild, ka prasības celšanas laikā tai bija interese celt prasību un tas tā bija vēl jo vairāk tādēļ, ka Vispārējā tiesa atcēla pret to noteiktos individuālos ierobežojošos pasākumus.

72 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un ka prasība tādējādi ar savu iznākumu varētu radīt ieguvumu tai lietas dalībniecei, kura to ir cēlusi (skat. rīkojumu, 2007. gada 30. aprīlis, *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, T-387/04, Krājums, EU:T:2007:117, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Interesei celt prasību jābūt tādai, kas ir radusies un pastāvoša (spriedums, 1992. gada 17. septembris, *NBV* un *NVB*/Komisija, T-138/89, Krājums, EU:T:1992:95, 33. punkts), un to novērtē dienā, kurā prasība ir celta (spriedums, 1963. gada 16. decembris, *Forges de Clabecq*/Augstā iestāde, 14/63, Krājums, EU:C:1963:60, 748. lpp.). Šai interesei tomēr ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz (skat. spriedumu, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger* /Komisija, C-362/05 P, Krājums, EU:C:2007:322, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Šajā lietā prasības celšanas brīdī pret prasītāju bija noteikti individuāli ierobežojošie pasākumi, kuri izrietēja no tās nosaukuma iekļaušanas Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā ietvertajā sarakstā un bija saistīti ar tās apgalvoto iesaisti kodolieroču izplatīšanā. Turklāt, kaut arī šie ierobežojošie pasākumi tika atcelti ar iepriekš 16. punktā minēto spriedumu *Bank Mellat*/Padome (EU:T:2013:39), tomēr šīs atcelšanas stāšanās spēkā tika apturēta līdz nolēmuma pieņemšanai apelācijas tiesvedībā saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. pantu.

75 Tātad ir taisnība, ka strīdīgās kārtības pieņemšanai nebija tūlītējas tiešas ietekmes uz prasītāju, jo pret to jau iepriekš noteiktajos individuālajos ierobežojošajos pasākumos bija noteikti bargāki ierobežojumi. Tas tā vēl jo vairāk ir tādēļ, kā ir norādīts iepriekš 14. punktā, ka Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 1. punktā ir paredzēts, ka, ja vien par pārvedumu ir piešķirta atļauja atbilstoši individuālo ierobežojošo pasākumu kārtībai, tam nepiemēro ar strīdīgo kārtību paredzētos ierobežojumus.

76 Lai gan tas tā ir, ir jānorāda, ka pati par sevi strīdīgā kārtība ir piemērojama visām Irānā reģistrētajām finanšu iestādēm un tātad arī prasītājai. Šis konstatējums tostarp nozīmē to, ka, tiklīdz galu galā stājās spēkā pret prasītāju noteikto ierobežojošo pasākumu atcelšana pēc Padomes celtās apelācijas sūdzības par spriedumu *Bank Mellat*/Padome, minēts iepriekš 16. punktā (EU:T:2013:39), prasītajai šī minētā kārtība faktiski tika likumīgi piemērota ar visiem no tās izrietošajiem ierobežojumiem bez nekāda cita papildu tiesību akta pieņemšanas.

77 Šādos apstākļos faktam, ka šajā lietā konstatētu prasītājas intereses celt prasību neesamību attiecībā uz apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, būtu tādas sekas, ka tiktu pārkāptas tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo pēc pret to noteikto individuālo ierobežojošo pasākumu galīgās spēka zaudēšanas attiecīgajā gadījumā, tai tiktu piemērota strīdīgās kārtības iedarbība, tomēr tās prasība atcelt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu nebūtu pieņemama prasības termiņa beigšanās dēļ.

78 Tātad ir jāsecina, ka prasītajai ir interese celt prasību, lai prasītu atcelt apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, kurš var radīt tiesiskās sekas attiecībā pret to, un tātad ir jānoraida pret to izvirzītā iebilde par nepieņemamību šajā ziņā.

3. *Par lietas būtību*

79 Pirmā un otrā prasījumu pamata atbalstam prasītāja izvirza četrus pamatus. Pirmais pamats ir par to, ka strīdīgajai kārtībai nav tiesiskā pamata, ievērojot LESD 215. pantu, jo tai nav nekādas loģiskas saistības ar KĀDP mērķi, kāds ir apgalvoti izvirzīts. Otrais pamats ir par to, ka strīdīgajai kārtībai nav tiesiskā pamata, ievērojot LESD 215. pantu, jo tā ir nesamērīga attiecībā pret KĀDP mērķi, kāds ir apgalvoti izvirzīts. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka strīdīgā kārtība ir pretrunā Savienības tiesību vispārējiem principiem, kā arī LESD 215. panta 3. punktam, ciktāl ar to ir pārkāpts samērīguma princips, tiesiskās noteiktības princips, patvaļīgas rīcības aizlieguma princips, pienākums norādīt pamatojumu, prasība, ka katrai sankcijai ir jāietver nepieciešamās juridiskās garantijas, kā arī vienlīdzīgas attieksmes princips. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots prasītājas tiesību uz īpašumu, tiesību veikt komercdarbību, tiesību uz kapitāla brīvu apriti, kā arī samērīguma principa pārkāpums.

80 Turklāt saistībā ar vairākiem iepriekš 79. punktā uzskaitītajiem pamatiem prasītāja ir iesniegusi argumentus, kuri attiecas uz Vispārējās tiesas veiktās pārbaudes veidu un pierādīšanas pienākumu.

81 Pirms sākt izskatīt šos argumentus un pamatus, ir jāprecizē prasītājas izvirzīto prasījumu un pamatu apjoms un savstarpējā sasaiste.

Par prasītājas prasījumu un pamatu apjomu un savstarpējo sasaisti

82 Pirmkārt, attiecībā uz pirmā un otrā prasījumu pamata savstarpējo sasaisti un apjomu prasītāja tiesas sēdē ir precizējusi, ka, ja pirmais prasījumu pamats bija par apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkta atcelšanu, tad otrais prasījumu pamats attiecās uz šīs tiesību normas atcelšanu tikai, ciktāl tajā nav paredzēts izņēmums, kas ir piemērojams prasītājas gadījumam kā vienībai, kura nav iesaistīta kodolieroču izplatīšanā un kura rīkojas ar vajadzīgo uzmanību, lai tā par tādu nekļūtu.

83 Kaut arī tas tā ir, tomēr, ciktāl prasītājas izvirzītie argumenti abu prasījumu atbalstam lielā mērā sakrīt, tie ir jāpārbauda kopā.

84 Otrkārt, attiecībā uz prasījumu pamatu savstarpējo sasaisti un apjomu, kuri ir izvirzīti pirmā un otra prasījumu pamata atbalstam, no iepriekš 79. punktā ietvertā uzskaitījuma izriet, ka pirmais un otrais pamats ir izteikti tā, ka tie ir par LESD 215. panta 1. punkta pārkāpumu, atbilstoši kuram, "ja kādā lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību V sadaļas 2. nodaļu [attiecībā uz KĀDP], ir paredzēts daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai mazināt ekonomikas un finanšu sakarus ar vienu vai vairākām trešajām valstīm, Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas kopēja priekšlikuma paredz nepieciešamos pasākumus".

85 Prasītāja apgalvo, ka, ciktāl strīdīgajai kārtībai nav nekādas loģiskas sasaistes ar KĀDP apgalvoti izvirzīto mērķi un kura turklāt ir nesamērīga attiecībā pret šo mērķi, apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts nav "nepieciešams" LESD 215. panta 1. punkta izpratnē, kas nozīmē, ka tam nav juridiskā pamata.

86 Prasītāja tātad interpretē LESD 215. panta 1. punktā minēto nepieciešamības jēdzienu kā tādu, kas attiecas uz noteiktā pasākuma piemēroto un nepieciešamo raksturu attiecībā pret izvirzīto mērķi.

87 Šādu interpretāciju nevar apstiprināt. No LESD 215. panta 1. punkta teksta, uzbūves un mērķa skaidri izriet, ka šajā normā minētais nepieciešamības jēdziens neattiecas uz saikni starp aktu, kas pieņemts saskaņā ar LESD 215. pantu, un izvirzīto KĀDP mērķi, bet gan uz saikni starp minēto aktu un to KĀDP lēmumu, uz kuru tas ir pamatots. Tādējādi atsauce uz "nepieciešam[iem] pasākum[iem]" ir domāta, lai garantētu, ka Padome saskaņā ar LESD 215. pantu nenoteiktu ierobežojošus pasākumus, kuri pārsniegtu tos, kuri ir noteikti attiecīgajā KĀDP lēmumā.

88 Šajā lietā prasītāja neapgalvo, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktā ir noteikti pasākumi, kuri pārsniedz tos, kuri ir noteikti ar Lēmuma 2012/635 1. panta 6. punktu.

89 Šāds secinājums turklāt neizriet no abu attiecīgo tiesību normu salīdzinošās analīzes. Lai arī apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts ir detalizētāks par Lēmuma 2012/365 1. panta 6 punktu attiecībā uz praktisko mehānismu strīdīgās kārtības ieviešanai, nav atšķirību attiecībā uz attiecīgo ierobežojumu veidu un to piemērošanas jomu.

90 Šādos apstākļos prasītāja saistībā ar pirmo un otro pamatu kļūdaini apgalvo, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktam nav juridiskā pamata.

91 Tomēr, ņemot vērā prasītājas argumentus saistībā ar minētajiem pamatiem, kā tie ir rezumēti iepriekš 85. un 86. punktā, ir jānorāda, ka minētie pamati drīzāk attiecas nevis uz to, vai pastāv juridiskais pamats, bet uz tādas strīdīgās kārtības samērīgumu, kāda ir paredzēta ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu.

92 Saskaņā ar judikatūru atbilstoši samērīguma principam, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, saimnieciskas darbības aizlieguma likumīgums ir atkarīgs no nosacījuma, ka aizlieguma pasākumiem jābūt piemērotiem un nepieciešamiem, lai sasniegtu mērķus, ko ar attiecīgo tiesisko regulējumu likumīgi mēģina sasniegt, ņemot vērā, ka, ja ir izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizmanto vismazāk apgrūtinošais un ka radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem (skat. spriedumu, 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran* /Padome, T-390/08, Krājums, EU:T:2009:401, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Šajā ziņā saistībā ar pirmo pamatu prasītāja apstrīd, ka pastāv objektīva saikne starp kodolieroču izplatīšanu un strīdīgo kārtību un tātad šīs pēdējās minētās piemēroto raksturu, lai novērstu kodolieroču izplatīšanu.

94 Otrais pamats galvenokārt attiecas uz iepriekšējo ierobežojošo pasākumu pietiekamo raksturu un strīdīgās kārtības apgalvoti pārmērīgo piemērošanas jomu. Tādējādi minētais pamats attiecas uz minētās kārtības nepieciešamo raksturu kodolieroču izplatīšanas novēršanai.

95 Turklāt saistībā ar ceturto pamatu prasītāja būtībā apgalvo, ka strīdīgā kārtība pārmērīgi ierobežo tās iespējas izmantot savas tiesības un brīvības. Šādā veidā prasītāja tātad apgalvo, ka neērtības, no kurām tā cieš minētās kārtības pieņemšanas dēļ, ir nesamērīgas attiecībā pret Padomes izvirzītajiem mērķiem.

96 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms ir jāapskata pirmais, otrais un ceturtais pamats, kuri visi ir domāti, lai galu galā apstrīdētu strīdīgās kārtības samērīgumu.

97 Pēc tam ir jāapskata trešais pamats, kas attiecas uz strīdīgās kārtības pieņemšanas pamatojumu, juridiskajām garantijām, kas ir piemērojamas saskaņā ar LESD 215. panta 3. punktu, apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkta skaidrību un paredzamību un vienlīdzīgas attieksmes principu.

Par Vispārējās tiesas veicamo pārbaudes raksturu un pierādīšanas pienākumu

98 Prasītāja uzsver, ka apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkta likumības pārbaudei ir jābūt pilnīgai un stingrai. Tā šajā ziņā apgalvo, ka Padomei, sniedzot pierādījumus un informāciju, ir pienākums pierādīt, ka vienības vai darbības, attiecībā uz kurām piemēro ierobežojošu pasākumu, ir faktiski iesaistītas kodolieroču izplatīšanā, un nepietiek ar to, ka varētu pastāvēt šāds risks. Šajā ziņā tā atsaucas uz Vispārējās tiesas spriedumiem, kuri ir pasludināti par strīdiem saistībā ar individuāliem ierobežojošiem pasākumiem, un konkrēti uz 2013. gada 28. novembra spriedumu Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian* (C-280/12 P, Krājums, EU:C:2013:775), *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*/Padome, minēts 33. punktā (EU:T:2012:201), un *Bank Mellat*/Padome, minēts 16. punktā, (EU:T:2013:39), kurus tā uzskata par attiecināmiem uz šo lietu.

99 Padome, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka tai ir ļoti plaša rīcības brīvība, lai izlemtu, vai noteiktā gadījumā ir jānosaka individuāli vai vispārēji ierobežojoši pasākumi, vai abu šo ierobežojošo pasākumu kombinācija, kā arī lai noteiktu kritērijus, kuri ļauj tos ieviest. Tā apgalvo, ka saskaņā ar spriedumu *Bank Melli Iran*/Padome, minēts 92. punktā (EU:T:2009:401, 36. punkts), šī rīcības brīvība ir pakļauta tikai ierobežotai tiesas pārbaudei.

100 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Savienības tiesām atbilstoši pilnvarām, kas tām ir piešķirtas ar LESD, principā ir jānodrošina pilnīga visu Savienības tiesību aktu tiesiskuma pārbaude, ņemot vērā pamattiesības, kas ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa (spriedumi, 2008. gada 3. septembris, *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija (C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 326. punkts, un Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, minēts 98. punktā, EU:C:2013:775, 58. punkts).

101 Šajā lietā ir jāņem vērā strīdīgās kārtības īpašais raksturs, kas atšķiras gan no individuālajiem ierobežojošajiem pasākumiem, uz kuriem attiecas judikatūra, uz kuru atsaucas prasītāja, gan no vispārējiem kritērijiem, kuri ļauj noteikt minētos pasākumus attiecībā pret konkrētām personām un vienībām un kuri ir minēti judikatūrā, kuru ir minējusi Padome. Pirmkārt, kā izriet no iepriekš 36. punktā veiktajiem konstatējumiem, apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktam, ar kuru tiek noteikta strīdīgā kārtība, ir vispārējs raksturs un tātad tas nav kvalificējams par individuālu aktu. Otrkārt, no 52.–67. punkta iepriekš izriet, ka atšķirībā no vispārējiem kritērijiem, ar kuriem ir atļauts noteikt individuālus ierobežojošos pasākumus, atsevišķas Regulas Nr. 267/2012 tiesību normas, kurās ir izdarīti grozījumi vai kuras ir iekļautas ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, prasītāju skar tieši un nav saistītas ar īstenošanas pasākumiem.

102 Šādos apstākļos, lai arī Vispārējās tiesas pārbaudi nevar uzskatīt par ierobežotu, ņemot vērā iepriekš 100. punktā atgādināto Tiesas judikatūru, ir jāatzīst, ka Padomei ir rīcības brīvība attiecībā uz to, vai pastāv vajadzība noteikt ierobežojošus pasākumus, un attiecībā uz vispārējo ierobežojošo pasākumu veikšanu, kuri tiek noteikti, lai sasniegtu mērķi, kas izriet no KĀDP jomas, kurā tas ir izvirzīts. Minētā joma ir sevišķi jutīga, jo tā attiecas uz starptautiskajām attiecībām un Savienības un tās dalībvalstu drošību.

103 Turklāt nevar apstiprināt prasītājas argumentus attiecībā uz pierādīšanas pienākumu, kāds apgalvoti ir uzlikts Padomei.

104 Iepriekš 98. punktā minētie spriedumi, uz kuriem atsaucas prasītāja, attiecas uz Padomes noteiktiem individuāliem ierobežojošajiem pasākumiem, pamatojoties uz kritēriju, kas attiecas uz vienībām, "[kuras] piedalās [..], ir [..] tieši saistītas vai [..] sniedz atbalstu" kodolieroču izplatīšanā. Tādējādi attiecīgajās lietās Vispārējai tiesai un Tiesai bija jāpārbauda pamatotība Padomes apgalvojumiem un vērtējumiem par to, ka konkrētas personas vai vienības bija faktiski iesaistītas kodolieroču izplatīšanā un tātad izpildīja paredzēto kritēriju individuālo ierobežojošo pasākumu noteikšanai. Šo pārbaudi varēja veikt vienīgi uz konkrētu pierādījumu un informācijas pamata saistībā ar attiecīgo personu vai vienību darbībām.

105 Tā kā strīdīgā kārtība nav individuāls ierobežojošs pasākums, bet gan vispārpiemērojams akts, tad no tā izrietošie ierobežojumi nav pamatoti ar Padomes konkrētu vērtējumu vai apgalvojumiem par noteiktu personu vai vienību iesaisti kodolieroču izplatīšanā, bet gan ar vispārēju novērtējumu par mehānismiem, kuri ļauj finansēt šo pēdējo, un par vispārējiem pasākumiem, ar kuriem to var ierobežot.

106 Līdz ar to uz šo lietu nav jāattiecina iepriekš 98. punktā minētā judikatūra, tādējādi no Padomes tostarp nav jāprasa, lai tā sniegtu pierādījumus, ka vienības, kuras skar strīdīgā kārtība, tik tiešām ir iesaistītas kodolieroču izplatīšanā.

107 Prasītāja vēl šajā ziņā iebilst, ka tādam vispārējam ierobežojošam pasākumam kā strīdīgajai kārtībai nevar piemērot prasības, kas ir mazāk stingras par tām, kādas piemēro individuāliem ierobežojošiem pasākumiem, uz kuriem attiecās iepriekš 98. punktā minētie spriedumi, ciktāl abu veidu pasākumiem ir salīdzināmas sekas attiecībā uz personām un vienībām, kuras tie skar.

108 Pirmkārt, šis apgalvojums nav pamatots. Ierobežojumi, kuri personai vai vienībai izriet no individuālo ierobežojošo pasākumu pieņemšanas, ir ievērojami plašāki. Tādējādi tiek iesaldēti attiecīgās personas vai vienības līdzekļi un tiek prasīta atkāpe katram pārvedumam, kurā tās ir iesaistītas, pārvedumu kategorijas, kurām var piemērot atkāpes, ir samērā ierobežotas. Savukārt strīdīgajā kārtībā nav paredzēta līdzekļu iesaldēšana, tajā ir paredzēts saraksts ar atļautiem mērķiem, kas ir plašāks nekā individuālo ierobežojošo pasākumu gadījumā un tajā ir saglabāts pienākums saņemt atļauju pār pārvedumiem, kuri pārsniedz noteiktus sliekšņus.

109 Otrkārt, katrā ziņā ir jānorāda, ka apstākļi, par kuriem ir jāveic Vispārējās tiesas novērtējums, kā arī īpaša pierādīšanas pienākuma pastāvēšana attiecīgā gadījumā un tā priekšmets, nav atkarīgi no noteikta ierobežojošā pasākuma seku bardzības, bet gan no tā, vai šis pasākums ir individuāls vai vispārēji piemērojams, un tātad no tā, vai tas ir pieņemts, novērtējot konkrētas personas vai vienības atsevišķus apstākļus. Kā izriet no iepriekš veiktās pārbaudes, strīdīgais pasākums ir vispārpiemērojams pasākums.

110 Ņemot vērā iepriekš minēto, kā arī iepriekš 82.–97. punktā ietverto izklāstu, Vispārējai tiesai šajā lietā, pirmkārt, ir jāpārbauda strīdīgās kārtības samērīgums un tātad tai ir jāpārbauda, vai Padome varēja pamatoti uzskatīt, ka šīs kārtības pieņemšana bija piemērota un nepieciešama, lai sasniegtu mērķi, kas izpaužas kā kodolieroču izplatīšanas un tās finansēšanas novēršana, un vai šī kārtība neradīja nesamērīgas neērtības skartajām personām un vienībām, tostarp prasītajai.

111 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu ietekmē saistībā ar trešo pamatu izvirzītie pārkāpumi.

Par pirmo, otro un ceturto pamatu

Par pirmo pamatu attiecībā uz strīdīgās kārtības piemēroto raksturu

112 Prasītāja būtībā apgalvo, ka strīdīgā kārtība nav piemērota, lai sasniegtu Padomes izvirzīto KĀDP mērķi, jo tai nav nekādas loģiskas saiknes ar kodolieroču izplatīšanu vai tās finansēšanu. Tās argumenti attiecas uz diviem mērķiem, kurus būtu varējusi nospraust Padome, pieņemdama strīdīgo kārtību.

113 Tādējādi, pirmkārt, prasītāja neapstrīd leģitimitāti mērķim, kas izpaužas kā šķēršļu likšana līdzekļu pārvedumiem, kuri kā tādi var veicināt kodolieroču izplatīšanu (turpmāk tekstā – "pirmais mērķis"), bet uzskata, ka faktiski ar strīdīgās kārtības pieņemšanu šis mērķis nav nosprausts, jo tā ir pārāk vispārēja, lai to sasniegtu. Līdz ar to prasītāja apgalvo, ka nepastāv saikne starp strīdīgo kārtību un pirmo mērķi.

114 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka strīdīgās kārtības pieņemšanas pamatā faktiski bija plašāks mērķis, kas izpaudās kā ekonomiskā spiediena izdarīšana uz Irānu, liekot šķēršļus finanšu iestādēm un, vispārīgāk, Irānas saimnieciskās darbības subjektiem piekļuvei Savienības finanšu tirgum neatkarīgi no jautājuma par to, vai skartie pārvedumi bija saistīti ar kodolieroču izplatīšanu (turpmāk tekstā – "otrais mērķis"). Tā apgalvo, ka šāds mērķis nav leģitīms.

115 Prasītāja, pamatodamās uz vairākiem pierādījumiem, turklāt apgalvo, ka, lai tie būtu piemēroti, ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz kodolieroču izplatīšanu ir jābūt konkrēti vērstiem pret darbībām, kas ir saistītas ar šo izplatīšanu.

116 Padome, ko atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītājas argumentu pamatotību. Tā tostarp uzskata, ka ar strīdīgo kārtību tiek sekots gan pirmajam, gan otrajam mērķim un ka abi šie mērķi ir leģitīmi. Personas, kas iestājušās lietā, šajā ziņā norāda, ka strīdīgās kārtības pieņemšana ir pamatota ar iepriekšējo ierobežojošo pasākumu, tostarp individuālo ierobežojošo pasākumu, izgāšanos un ar to ir domāts piespiest Irānu uzsākt sarunas saistībā ar kodolieroču izplatīšanu vai pat no tās atteikties pietiekamu līdzekļu tās turpināšanai neesamības dēļ.

– Par pirmo mērķi

117 Kā ir norādīts iepriekš 113. punktā, prasītāja neapstrīd pirmā mērķa leģitimitāti. Katrā ziņā mērķis, kas izpaužas kā šķēršļu likšana līdzekļu pārvedumiem, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, nepārprotami ir leģitīms mērķis novērst minēto izplatīšanu un tās finansēšanu, un šis mērķis ir pamatā visām Lēmuma 2010/413 un Regulas Nr. 267/2012 normām.

118 Attiecībā uz jautājumu par to, vai ar strīdīgo kārtību tik tiešām tiek sasniegts šis mērķis, ir jānorāda, ka, pirmkārt, šāda saikne starp minēto mērķi un strīdīgo kārtību izriet no Lēmuma 2012/635 12. apsvēruma teksta, kurā ir atsauce uz apstrīdētās regulas preambulas 7. apsvērumu. Lēmuma 2012/635 12. apsvērums ir formulēts šādi:

"Lai novērstu, ka tiek nodoti finanšu vai citi līdzekļi vai resursi, kuri varētu sekmēt Irānas darbības, kas rada kodolieroču izplatīšanas risku, vai kodolieroču nogādes sistēmu izstrādi, būtu jāaizliedz darījumi starp Savienības un Irānas bankām un finanšu iestādēm, ja vien tos iepriekš nav atļāvusi attiecīgā dalībvalsts. Tam nebūtu jānovērš tādas tirdzniecības turpināšana, kas nav aizliegta ar Lēmumu 2010/413/KĀDP."

119 No šīs tiesību normas tiešā veidā izriet, ka ar vispārējas kārtības pieņemšanu, ar kuru paredz noteikt ierobežojumu līdzekļu pārvedumiem, kuros ir iesaistītas Savienības un Irānas bankas un finanšu iestādes, proti, ar strīdīgās kārtības pieņemšanu, tiek sasniegts pirmais mērķis.

120 Papildus šim vispārīgajam apsvērumam Padome atsaucas uz diviem apstākļiem, kuri, tās ieskatā, ir atbilstoši, lai novērtētu saiknes pastāvēšanu starp strīdīgo kārtību un pirmo mērķi.

121 Tādējādi, pirmkārt, Padome apgalvo, ka kodolieroču izplatīšanas finansēšana katrā ziņā ir atkarīga no Irānas banku sniegtajiem pakalpojumiem, it īpaši to banku, kuras – kā prasītāja – darbojas starptautiskā mērogā. Otrkārt, ņemot vērā attiecīgo darbību pagrīdes raksturu, nevar izslēgt, ka attiecīgā banka pat nezina, ka tās veikto līdzekļu pārvedumi ir saistīti ar kodolieroču izplatīšanu.

122 Šie divi pieņēmumi, ja tos pieņem par patiesiem, tik tiešām ir tādi, kuri apstiprina saiknes pastāvēšanu starp strīdīgo kārtību un pirmo mērķi. Lai arī pastāv ievērojams risks, ka Irānas finanšu iestādes varētu tikt izmantotas, attiecīgā gadījumā tām nezinot, lai veiktu pārvedumus, kas ir saistīti ar kodolieroču izplatīšanu, sistemātiskāka darījumu, kuros tās ir iesaistītas, kontrole ar iepriekšējās paziņošanas un atļauju mehānismu ļaus dalībvalstu kompetentajām iestādēm saņemt atbilstošu informāciju par

attiecīgajiem pārvedumiem un tām sniegs iespēju identificēt un aizliegt tos, par kuriem tām ir aizdomas, ka tie var veicināt kodolieroču izplatīšanu. Šāds mehānisms savukārt būs tāds, kas apgrūtinās kodolieroču izplatīšanas finansēšanu.

123 Prasītāja tomēr apstrīd, ka abus Padomes izvirzītos apstākļus varētu ņemt vērā. Tā apgalvo, ka šie apstākļi ir hipotētiski un tie nav pamatoti ne ar vienu konkrētu pierādījumu pretēji tam, kas ir prasīts judikatūrā, tostarp iepriekš 98. punktā minētajos spriedumos.

124 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka no 98.–109. punkta iepriekš izriet, ka spriedumi, uz kuriem atsaucās prasītāja, attiecās uz individuāliem ierobežojošiem pasākumiem, tas nozīmē, ka noteikumus, kādi tajos ir paredzēti attiecībā uz pierādīšanas pienākumu, nevar piemērot šajā lietā.

125 Otrkārt, ir jānorāda, ka Padomes izvirzīto pieņēmumu pamatotība ir apstiprināta ar apstākļiem, kādi bija lietā, kurā tika pasludināts spriedums *Bank Mellat*/Padome, minēts 16. punktā, (EU:T:2013:39), ar kuru pati prasītāja ir pamatojusi savu pozīciju.

126 Viens no motīviem, kurus Padome ir konstatējusi attiecībā uz prasītāju, pret to nosakot individuālos ierobežojošos pasākumus, bija fakts, ka tā sniedza kontu apkalpošanas pakalpojumus sabiedrībai *Novin Energy Company* (turpmāk tekstā – "*Novin*"), pret kuru pašu bija noteikti ierobežojoši pasākumi, kurus pieņēmusi Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome (turpmāk tekstā – "Drošības padome"). Prasītāja ir apstiprinājusi, ka tā sniedza attiecīgos pakalpojumus, tomēr tā apstrīdēja, ka tai būtu bijis zināms par *Novin* iesaisti kodolieroču izplatīšanā, pirms Drošības padome pret to noteica ierobežojošos pasākumus. Neesot precīziem un konkrētiem pierādījumiem vai precīzai un konkrētai informācijai, kas varētu likt domāt, ka prasītāja zināja vai tai varēja būt saprātīgas aizdomas par *Novin* iepriekšējo dalību kodolieroču izplatīšanā, Vispārējā tiesa piekrita prasītājas apgalvojumam šajā jautājumā. Līdz ar to tā uzskatīja, ka prasītājas sniegtie pakalpojumi *Novin* pirms ierobežojošo pasākumu noteikšanas pret šo pēdējo nebija kvalificējami kā atbalsts kodolieroču izplatīšanai Lēmuma 2010/413 un Regulas Nr. 267/2012 izpratnē un līdz ar to tie nebija tādi, kuri pamato individuālo ierobežojošo pasākumu noteikšanu pret prasītāju (spriedums *Bank Mellat*/Padome, minēts 16. punktā, EU:T:2013:39, 119.–138. punkts).

127 Šie tiesvedībā Vispārējā tiesā konstatētie fakti apstiprina, pirmkārt, ka kodolieroču izplatīšanā iesaistītās Irānas vienības izmanto finanšu pakalpojumus, kurus sniedz Irānas bankas, un, otrkārt, šīm pēdējām ir iespēja sniegt šādus pakalpojumus, kuros ietilpst pārvedumu uzdevumu izpilde, tām nezinot, un tas nozīmē, ka tām var tikt uzdots veikt līdzekļu pārvedumus, ar kuriem var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā.

128 Tādējādi prasītājas sniegtie finanšu pakalpojumi *Novin*, kuri ir minēti iepriekš 16. punktā minētajā spriedumā *Bank Mellat*/Padome (EU:T:2013:39), apstiprina abus Padomes izvirzītos pieņēmumus, kā arī līdz ar to saiknes starp pirmo mērķi un strīdīgo kārtību pastāvēšanu.

129 Šīs saiknes pastāvēšanas apstrīdēšanai prasītāja turklāt apgalvo, pirmkārt, ka strīdīgā kārtība nav piemērota, lai sasniegtu pirmo mērķi, jo tas ir pārmēru vispārīgs, ciktāl tas attiecas ne tikai uz tādu līdzekļu pārskaitījumiem, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, bet uz visiem pārvedumiem kopumā starp Irānā reģistrētām bankām un Savienībā reģistrētām bankām.

130 Šis arguments ir neefektīvs saistībā ar pirmo pamatu, ciktāl tas neattiecas uz pašas saiknes pastāvēšanu starp pirmo mērķi un strīdīgo kārtību un tātad šī pēdējā piemēroto raksturu, bet gan uz jautājumu par to, vai strīdīgā kārtība ir nepieciešama, lai sasniegtu minēto mērķi, vai arī būtu pieticis ar pasākumiem, kuri nav tik vispārīgi. Līdz ar to attiecīgais arguments ir jāpārbauda saistībā ar otro pamatu kopā ar citiem argumentiem, kuri attiecas uz strīdīgās kārtības piemērošanas jomu (skat. turpmāk 187.–199. punktu).

131 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka strīdīgā kārtība nav piemērota, lai sasniegtu pirmo mērķi, jo tā nav efektīva, ciktāl tā ir piemērojama vienīgi attiecībām ar Savienībā reģistrētām finanšu iestādēm, un tā nav pietiekama, lai pārtrauktu to personu un vienību darbības, kuras ir iesaistītas kodolieroču izplatīšanā.

132 Iesākumā apstāklis, ka pasākums pats par sevi nav pietiekams, lai sasniegtu mērķi, nekādi nenozīmē, ka tas ir nepiemērots tā sasniegšanai iepriekš 92. punktā atgādinātas judikatūras izpratnē. Tādējādi fakts, ka strīdīgā kārtība ir tikai viens no ierobežojošiem pasākumiem – gan vispārējiem, gan individuāliem –, kurus ir pieņēmusi Padome, lai liktu šķēršļus kodolieroču izplatīšanai un tās finansēšanai, nenozīmē, ka tas ir prettiesisks.

133 Tālāk, ciktāl ir noprotams, ka prasītāja apgalvo, ka strīdīgajai kārtībai būtu vajadzējis tikt piemērotai arī līdzekļu pārvedumiem, kuros ir iesaistītas Savienībā reģistrētas vienības, kas nav finanšu vai kredītiestādes, tad ir jānorāda, kā izriet no iepriekš 13. punkta, ka Regulas Nr. 267/2012 30.a pantā ir paredzēts, ka šādiem pārvedumiem piemēro analogus ierobežojumus, pat ja tie nav pilnīgi identiski tiem, kuri izriet no strīdīgās kārtības.

134 Visbeidzot, ciktāl prasītājas argumentu būtu bijis jāinterpretē tajā ziņā, ka Padomei būtu vajadzējis noteikt pasākumus, kuri attiecas uz Irānā un trešajās valstīs reģistrētām finanšu iestādēm, pietiek norādīt, ka Savienībai *a priori* nav kompetences attiecībā uz šādām attiecībām, kuras pārsniegtu gadījumus, kādi ir minēti Regulas Nr. 267/2012 49. pantā, kurā ir definēta tās piemērošanas joma.

135 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka strīdīgā kārtība ir saistīta ar pirmo mērķi, kas ir leģitīms KĀDP mērķis, un ka tā tātad ir piemērota tā sasniegšanai iepriekš 92. punktā minētās judikatūras izpratnē.

– Par otro mērķi

136 Kā ir minēts iepriekš 114. punktā, otrais mērķis izpaužas kā ekonomiskā spiediena izdarīšana uz Irānu, ierobežojot Irānas finanšu iestāžu un, vispārīgāk, Irānas saimnieciskās darbības subjektu piekļuvi Savienības finanšu tirgum neatkarīgi no jautājuma par to, vai skartie pārvedumi bija saistīti ar kodolieroču izplatīšanu.

137 Prasītāja uzskata, ka ar strīdīgo kārtību tiek sasniegts otrais mērķis un ka tas nav leģitīms, jo tas tostarp neattiecas uz kodolieroču izplatīšanu, bet gan uz ekonomiskiem apsvērumiem, un ka līdz ar to tas nav paredzēts ar Lēmumu 2010/413 un Regulu Nr. 267/2012. Tā piebilst, ka otrais mērķis esot tāda veida, ar kuru varētu pamatot jebkuru Irānai, tās ekonomikai un valdībai kaitējošu pasākumu, kā arī jebkuru komerciālo attiecību aizliegumu.

138 Padome, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, uzskata, ka, lai arī ar strīdīgo kārtību tik tiešām tiek sasniegts otrais mērķis pēc tam, kad izgāzās iepriekšējie ierobežojošie pasākumi, minētais mērķis tomēr ir leģitīms, jo tas ir domāts, lai piespiestu Irānu uzsākt sarunas attiecībā uz kodolieroču izplatīšanu vai pat to pārtraukt.

139 Lai arī lietas dalībnieces, ieskaitot Padomi kā Lēmuma 2012/635 autori, ir vienisprātis par faktu, ka ar strīdīgo kārtību tiek sasniegts otrais mērķis, to apsvērumi šajā ziņā tomēr nav pamatoti ar šo tiesību aktu atbilstošo tiesību normu pārbaudi.

140 Lēmuma 2012/635, kuru ievieš ar apstrīdēto regulu, 5. apsvēruma tekstā ir atsauce, tiesa gan vispārēja, uz faktu, ka Irāna nav nopietni iesaistījusies sarunās par tās kodolprogrammu, kā pamatojumu papildu ierobežojošo pasākumu noteikšanai.

141 Tomēr, kā jau tika minēts 118. punktā iepriekš, Lēmuma 2012/635 12. apsvērumā, kas attiecas īpaši uz strīdīgo kārtību, ir atsauce uz faktu, ka ir "[jā]novēr[š], ka tiek nodoti finanšu vai citi līdzekļi vai resursi, kuri varētu sekmēt Irānas darbības, kas rada kodolieroču izplatīšanas risku, vai kodolieroču nogādes sistēmu izstrādi", ņemot vērā, ka nav "jānovērš tādas tirdzniecības turpināšana, kas nav aizliegta ar Lēmumu [2010/413]". Šajā tekstā nav atsauces uz gribu īstenot vispārēju ekonomisko spiedienu uz Irānu, un tajā pat ir tiešā veidā norādīts, ka likumīgai tirdzniecībai nav jāliek šķēršļi.

142 Faktu, ka ar strīdīgo kārtību netiek sasniegts otrais mērķis, sistēmiski un teleoloģiski apstiprina no tās izrietošo ierobežojumu veida un ietekmes analīze. Ar minēto kārtību nav paredzēts konfiscēt vai iesaldēt Irānas finanšu iestāžu vai citu Irānas vienību līdzekļus, bet gan ierobežot dažus atļautus mērķus līdzekļu pārvedumiem, kuros tās ir iesaistītas, un uzliek šiem pārvedumiem to iepriekšējas paziņošanas un atļaujas saņemšanas pienākumu. Tāpat saskaņā ar Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punkta pirmo daļu, kas ir pievienota ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, vienīgais gadījums, kurā ir atļauts atteikt pārvedumu, kura mērķis ir atļauts, ir tāds, ka ar to varētu pārkāpt Regulā Nr. 267/2012 noteiktos aizliegumus. Tādējādi, lai arī ar strīdīgo kārtību tiek radītas papildu administratīvās izmaksas vienībām, kurām to piemēro, un attiecīgā gadījumā ierobežo iespēju veikt noteiktus pārvedumus, nešķiet, ka tā pati par sevi būtu domāta, lai izdarītu ekonomisko spiedienu uz Irānu, vispārējā veidā Irānas saimnieciskās darbības subjektiem liedzot piekļuvi Savienības finanšu tirgum.

143 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka, lai gan ir lietas dalībnieku apgalvojumi, kuri nevar atsaukties uz atbilstošo tiesību normu gramatisku, sistēmisku un teleoloģisku interpretāciju, ar strīdīgo kārtību netiek sasniegts otrais mērķis. Līdz ar to šo mērķi nevar ņemt vērā tālākajā pārbaudē par šo prasību, un prasītājas argumenti attiecībā uz šo prasību, kādi ir izvirzīti saistībā ar šo pamatu, ir jānoraida kā neefektīvi.

– Par prasību attiecībā uz īpašas saiknes pastāvēšanu starp strīdīgo kārtību un darbībām saistībā ar kodolieroču izplatīšanu

144 Prasītāja apgalvo, kā izriet no iepriekš 98. punktā minētās judikatūras, kā arī no Deklarācijas Nr. 25 "Deklarācija attiecībā uz [LESD] 75. un 215. pantu", kura pievienota Starpvaldību konferences, kurā tika pieņemts 2007. gada 13. decembrī parakstītais Lisabonas līgums, nobeiguma aktam (OV 2008, C 115, 346. lpp.), ka ierobežojošajiem pasākumiem attiecībā uz kodolieroču izplatīšanu ir jābūt tēmētiem tieši uz darbībām, kuras ir saistītas ar kodolieroču izplatīšanu.

145 Šāds pats konstatējums izrietot no darba metožu ieteikumiem Savienības autonomo sankciju izstrādei, kurus Padome pieņēma 2011. gada 21. decembrī (dokuments 18920/11, turpmāk tekstā – "ieteikumi"), un Padomes 2012. gada 15. jūnija ierobežojošu pasākumu (sankciju) īstenošanas un vērtēšanas pamatnostādnēm KĀDP jomā (dokuments 11205/12, turpmāk tekstā – "pamatnostādnes"). Saskaņā ar šiem dokumentiem selektīvi ierobežojoši pasākumi esot efektīvāki un to negatīvās sekas trešajām personām neesot tik smagas kā vispārēji ierobežojoši pasākumi. Līdz ar to noteiktajiem ierobežojošajiem pasākumiem vajadzētu būt tēmētiem uz politiskajiem lēmumiem un darbībām, kuri ir Savienības lēmuma pamatā, un personām un vienībām, kuras ir atbildīgas par šiem politiskajiem lēmumiem un darbībām, un to pamatojumam nevajadzētu būt ekonomiskam. Kā apgalvo prasītāja, strīdīgā kārtība nav īpaši tēmēta ne uz kodolieroču izplatīšanu, ne personām, kuras par to ir atbildīgas, bet gan Irānas finanšu nozari kopumā. Tāpat minētās kārtības pamatā galvenokārt esot ekonomiska rakstura apsvērumi.

146 Šajā ziņā iesākumā ir jānorāda, ka no 98.–109. punkta iepriekš izriet, ka, lai arī Vispārējai tiesai ir jāpārliecinās, ka strīdīgā kārtība ir piemērota, lai sasniegtu mērķi, kas izpaužas kā kodolieroču izplatīšanas un tās finansēšanas novēršana, tas tādēļ vien nenozīmē, ka Padomei būtu pienākums pierādīt, ka ar strīdīgo kārtību skartās vienības ir faktiski iesaistītas kodolieroču izplatīšanā.

147 No pārbaudes, kura ir veikta iepriekš 117.–135. punktā, izriet, ka strīdīgā kārtība ir domāta pirmā mērķa sasniegšanai, proti, lai novērstu līdzekļu pārvedumus, ar kuriem pašiem par sevi varētu sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā. Līdz ar to minētā kārtība ir tēmēta uz kodolieroču izplatīšanu un tās finansēšanu un tās pamatā nav ekonomiski apsvērumi, tostarp tādēļ, ka ar to netiek sasniegts otrais mērķis.

148 Ciktāl prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka strīdīgā kārtība ir tēmēta uz visu Irānas finanšu nozari tās kopumā un ka tas ir pasākums, kas ir noteikts "nešķirojot", tās argumenti tiks izskatīti saistībā ar otro pamatu kopā ar pārējiem argumentiem attiecībā uz strīdīgās kārtības piemērošanas jomu (skat. turpmāk 187.–199. punktu).

149 Visbeidzot Deklarācijā Nr. 25 "Deklarācija attiecībā uz [LESD] 75. un 215. pantu" tostarp tiek prasīts, lai lēmumi, ar kuriem personām un vienībām piemēro ierobežojošus pasākumus, būtu pamatoti ar skaidriem un konkrētiem kritērijiem. Pirmkārt, kā izriet no iepriekš 36. punkta, apstrīdētās regulas 1. panta 15. punkts nav kvalificējams par lēmumu attiecīgās deklarācijas izpratnē, jo tā neattiecas uz konkrētām personām vai vienībām, bet gan ar to ir paredzēta vispārēja kārtība. Otrkārt, katrā ziņā jautājums par to, vai noteikumi, ar kuriem ir paredzēta vispārējā kārtība, ir pietiekami skaidri, tiks izskatīts turpmāk saistībā ar trešo pamatu.

150 Savukārt ieteikumos un pamatnostādnēs tik tiešām ir precizēts, ka ar selektīviem ierobežojošajiem pasākumiem var ierobežot negatīvās sekas personām, kuras nav atbildīgas par politiskajiem lēmumiem un darbībām, kas ir Savienības rīcības pamatā, un tie ir efektīvāki nekā pasākumi, kuri ir noteikti bez izšķiršanas. Tomēr šis vispārējais konstatējums nekādi nenozīmē, ka vispārēji ierobežojošie pasākumi nav piemēroti, lai sasniegtu Padomes izvirzīto mērķi vai pat to, ka Padome nekādā gadījumā nevarētu noteikt šādus vispārējus ierobežojošus pasākumus, lai arī tai ir pilnvaras, kādas tai ir piešķirtas ar LESD 215. panta 1. punktu.

151 Šādos apstākļos ir jānoraida prasītājas argumenti attiecībā uz prasību par speciālu saikni starp strīdīgo kārtību un ar kodolieroču izplatīšanu saistītām darbībām.

152 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka ar strīdīgo kārtību tiek sasniegts pirmais mērķis, kas ir leģitīms. Šādos apstākļos minētā kārtība ir piemērota iepriekš 92. punktā minētās judikatūras izpratnē, un tas nozīmē, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu attiecībā uz strīdīgās kārtības nepieciešamo raksturu

153 Prasītāja apgalvo, ka, pat ja pieņemtu, ka strīdīgajai kārtībai ir loģiska saikne ar Padomes nosprausto KĀDP mērķi, tā nav nepieciešama, lai to sasniegtu, un tas nozīmē, ka tā ir nesamērīga.

154 Savas nostājas pamatošanai prasītāja izvirza trīs iebildumus. Pirmkārt, tā apgalvo, ka strīdīgās kārtības pieņemšanas laikā spēkā esošie ierobežojošie pasākumi bija pietiekami, lai sasniegtu Padomes izvirzīto mērķi. Otrkārt, tā apgalvo, ka strīdīgā kārtība nav nepieciešama, ciktāl tās piemērošanas joma ir pārmēru vispārēja, jo tajā ir ietverti arī pārvedumi un vienības, kam nav saistības ar kodolieroču izplatīšanu. Treškārt, prasītāja apgalvo, ka ar strīdīgo kārtību tiekot radītas nesamērīgas negatīvas sekas uz visu Irānas ekonomiku un iedzīvotājiem.

155 Pārējās lietas dalībnieces apstrīd prasītājas argumentu pamatotību.

156 Iesākumā ir jānorāda, ka prasītājas trešais iebildums būtībā ir neefektīvs, ciktāl tas ir izvirzīts saistībā ar šo pamatu. Pat ja pieņemtu, ka ar strīdīgo kārtību ir izraisītas pārmērīgas negatīvas sekas, šāds apstāklis nozīmē nevis to, ka tas nav nepieciešams, lai sasniegtu izvirzīto mērķi, bet gan ka neatkarīgi no

jautājuma par nepieciešamību ar to tiek izraisītas nesamērīgas neērtības ar to skartajām personām un vienībām. Šādos apstākļos trešais arguments ir jāizskata saistībā ar ceturto pamatu, kas attiecas uz izraisīto neērtību smagumu (skat. turpmāk 204.–214. punktu).

– Par strīdīgās kārtības pieņemšanas laikā spēkā esošo ierobežojošo pasākumu pietiekamo raksturu

157 Prasītāja apgalvo, ka strīdīgās kārtības pieņemšanas laikā jau bija noteikti individuāli ierobežojoši pasākumi pret vienībām, kas bija iesaistītas kodolieroču izplatīšanā, un attiecīgā gadījumā varēja noteikt jaunus ierobežojošus pasākumus pret citām vienībām. Saskaņā ar spriedumu *Bank Melli Iran* /Padome, minēts 92. punktā, (EU:T:2009:401, 68. punkts), šādi pasākumi esot piemēroti garantēt, ka iekļauto vienību līdzekļi vairs netiks izmantoti, lai sekmētu kodolieroču izplatīšanu.

158 Šajā kontekstā prasītāja uzskata, ka nevar ņemt vērā Padomes apgalvojumu, saskaņā ar kuru kodolieroču izplatīšanā ir iesaistītas arī citas personas, nevis tikai tās, kuras ir identificētas kā tādas saistībā ar individuālajiem ierobežojošajiem pasākumiem, jo tas ļautu apiet Padomei ar judikatūru uzlikto pienākumu pierādīt to, ka attiecīgās personas un vienības ir iesaistītas minētajā izplatīšanā.

159 Prasītāja piebilst, ka pirms strīdīgās kārtības pieņemšanas Regulā Nr. 267/2012 jau bija paredzēta sarežģīta paziņošanas un kontroles sistēma, ar kuru ierobežoja līdzekļu pārvedumus, kā arī finanšu pakalpojumu sniegšanu personām un vienībām Irānā un no šādām personām un vienībām. Prasītāja apgalvo, ka atbilstoši šīm normām Eiropas bankām jau bija pienākums, vismaz netieši, kontrolēt maksājumus un attiecīgās komerciālās attiecības, kas nozīmē, ka nebija vajadzības pieņemt strīdīgo kārtību.

160 Turklāt ierobežojošo pasākumu, kā vispārējo, tā individuālo, kuri tika piemēroti pirms strīdīgās kārtības pieņemšanas, efektivitāte nekad nav tikusi apstrīdēta un tā pat esot apstiprināta ar spriedumu *Bank Melli Iran*/Padome, minēts 92. punktā (EU:T:2009:401). Tāpat no pamatnostādnēm izrietot, ka individuālie ierobežojošie pasākumi ir efektīvāki un ar tiem nodara mazāk nopietnu kaitējumu likumīgai tirdzniecībai nekā ar vispārējiem pasākumiem, kurus nosaka neškirojot.

161 Pirmkārt, attiecībā uz individuālajiem ierobežojošajiem pasākumiem ir jānorāda, tāpat kā to ir darījusi Padome, ka to ieviešana prasa, lai attiecīgā persona vai vienība būtu tikusi iepriekš identificēta kā tāda, kura atbilst kādam no piemērojamajā tiesiskajā regulējumā paredzētajiem kritērijiem. Līdz ar to, lai arī, kā izriet no sprieduma *Bank Melli Iran*/Padome, minēts 92. punktā (EU:T:2009:401), 68. punkta, to vienību līdzekļu iesaldēšana, kuras ir atzītas par tādām, kas piedalās kodolieroču izplatīšanā, ir tieši saistītas ar to vai sniedz tai atbalstu, ir piemērota, lai garantētu, ka šo vienību līdzekļi vairs netiks izmantoti, lai sekmētu kodolieroču izplatīšanu, turpretī tā nav tāda, ar kuru var aizkavēt šādu personu un vienību līdzekļu izmantošanu, par kuru iesaisti kodolieroču izplatīšanā vēl nav zināms. Kā izriet no apstākļu izklāsta, kādos prasītāja sniedza finanšu pakalpojumus *Novin*, kas ir ietverts iepriekš 125.–128. punktā, šādu personu vai vienību pastāvēšana nav hipotētiska, bet, tieši otrādi, tā ir pierādīta tiesvedībā Vispārējā tiesā.

162 Otrkārt, ir patiesi, ka strīdīgās kārtības pieņemšanas brīdī Regulas Nr. 267/2012 30. pantā jau bija noteikti vispārēji ierobežojošie pasākumi, ar kuriem reglamentē līdzekļu pārvedumus, kuros ir iesaistīta kāda Irānas persona vai vienība (turpmāk tekstā – "agrākā kārtība"). Ar strīdīgo kārtību tostarp bija paredzēts iepriekšējās paziņošanas pienākums, sākot no EUR 10 000 sliekšņa, un pienākums saņemt iepriekšēju atļauju pārvedumiem, kuru summa ir vienāda ar vai pārsniedz EUR 40 000, kas nav pārvedumi humānām vajadzībām. Attiecīgā atļauja varēja tikt atteikta, ja kompetentajai iestādei bija pamats domāt, ka ar attiecīgo līdzekļu pārvedumu varēja pārkāpt vienu vai vairākus Regulā Nr. 267/2012 noteiktos aizliegumus vai pienākumus.

163 Šajā ziņā, salīdzinot agrāko kārtību un strīdīgo kārtību, izriet, ka šī pēdējā nav vis būtiski jauna kārtība, kā to arī ļauj noprast prasītāja, bet gan tā balstās uz atsevišķiem pārveidojumiem ar mērķi stiprināt agrāko kārtību.

164 Attiecībā uz Irānas finanšu iestādēm, tostarp prasītāju, ar strīdīgās kārtības pieņemšanu pastāvošie ierobežojumi tika pastiprināti tikai trijos aspektos, proti, pirmkārt, ar ierobežotu pārvedumu uzskaitījumu, kādus drīkst veikt, otrkārt, paredzot slieksni atļaujai pārvedumiem humāniem mērķiem un, visbeidzot, pazeminot slieksni noteiktām pārvedumu kategorijām. Turklāt pirmā grozījuma seku iespaidu mazina fakts, ka atļauto mērķu uzskaitījums ir plašs, tostarp tādēļ, ka tajā ir iekļauti pārvedumi saistībā ar konkrētu tirdzniecības līgumu.

165 Ar šo salīdzinošo analīzi ir domāts atspēkot prasītājas apgalvojumu par strīdīgās kārtības pārmērīgi vispārīgo raksturu, kas līdz ar to ir tāds, kas nav nepieciešams. Ciktāl prasītāja tieši neapstrīd agrākās kārtības nepieciešamo raksturu un pat apgalvo, ka ar to varēja kopā ar citiem pasākumiem sasniegt Padomes izvirzīto mērķi, tā nevar pamatoti apgalvot strīdīgās kārtības nepieciešamības neesamību, kura attiecībā uz būtiskākajām raksturiezīmēm neatšķiras no agrākās kārtības.

166 Treškārt, ciktāl prasītājas argumenti ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem apstrīd gan strīdīgās kārtības nepieciešamību, gan netieši arī agrākās kārtības nepieciešamību, jo ar tām abām pārvedumiem starp Irānas un Savienības finanšu iestādēm dalībvalstu kompetentās iestādes veic sistemātisku uzraudzību, nevis minēto iestāžu veiktu iekšēju uzraudzību, kāda arī ir paredzēta ar Regulu Nr. 267/2012, Padome atsaucas uz diviem apstākļiem, lai attaisnotu šo izvēli.

167 Tā apgalvo, pirmkārt, ka tā nevar uzticēties Irānas bankām iepriekšējo pārbaužu veikšanai, ņemot vērā trūkumus Irānas sistēmā cīņā pret noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu, kādus ir konstatējusi Finanšu darījumu darba grupa (*FATF*), kas ir starpvaldību organizācija, kurai ir uzticēts noteikt standartus un veicināt efektīvu normatīvo un operatīvo pasākumu piemērošanu, lai apkarotu noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu un citus draudus, kuri rada riskus starptautiskās finanšu sistēmas veselumam.

168 Otrkārt, Padome uzskata, ka, lai gan ir uzraudzīšanas pienākums, kāds ir uzlikts Savienības finanšu iestādēm, šīs pēdējās, iespējams, nav spējīgas identificēt un apstrādāt aizdomīgus pārvedumus vēl jo vairāk tādēļ, ka kodolieroču izplatīšanā iesaistītās vienības cenšas aizplīvurot attiecīgajos darījumos iesaistīto pušu identitāti.

169 Attiecībā uz pirmo Padomes argumentu prasītāja neapstrīd *FATF* secinājumus. Tā tomēr apgalvo, ka tie nav atbilstoši, ciktāl strīdīgā kārtība neattiecas ne uz noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas apkarošanu, ne terorisma finansēšanu, bet gan uz kodolieroču izplatīšanu.

170 Šim argumentam nevar piekrist. Lai gan ir tiesa, ka attiecīgās jomas nepārklājas, tās tomēr ir cieši saistītas, jo visu triju gadījumā tās sevī ietver finanšu līdzekļu izmantošanu pagrīdes mērķu sasniegšanai. Šis apstāklis turklāt izriet no *FATF* uzdevumu apraksta, kā arī no fakta, ka sarunas, kuras notiek šajā organizācijā, attiecas arī uz masu iznīcināšanas ieroču izplatīšanas finansēšanu.

171 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka *FATF* secinājumus var pārņemt šajā lietā un tie tātad ļauj secināt, ka, ņemot vērā trūkumus Irānas sistēmā cīņai pret noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu, Irānas iestādēm, it īpaši finanšu iestādēm, turklāt ir liels risks, ka tās varētu pēc savas gribas vai tām nezinot tikt iesaistītas pārvedumos, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka, ciktāl ar kodolieroču izplatīšanu saistītās darbības vada Irānas valdība, nav reāli sagaidīt, ka šī pati valdība noteiks pasākumus ar likumiem vai valdības noteikumiem, lai to aizkavētu.

172 Attiecībā uz otro Padomes argumentu ir jānorāda, ka *FATF* ziņojuma fragmentā, uz kuru Padome ir atsaukusies, tostarp tiek aicināts, lai papildus pastiprinātai uzraudzībai, kuru veic finanšu iestādes, *FATF* dalībnieču tiesu iestādes piemērotu efektīvus pretpasākumus, lai aizsargātu savas finanšu nozares no riskiem, kādus rada Irāna. Šis konstatējums nozīmē, ka, *FATF* ieskatā, finanšu iestādes vienas pašas nav spējīgas piemērotā veidā stāvēt pretim attiecīgajam riskam.

173 Šajā kontekstā, kā ir atgādināts iepriekš 161. punktā, prasītājai pašai, tai nezinot, nācās sniegt kontu apkalpošanas pakalpojumus Irānas vienībai, kura bija iesaistīta kodolieroču izplatīšanā, lai gan bija iekšējās kontroles sistēmas. Šādos apstākļos nevar tikt izslēgts, ka Savienībā reģistrēta finanšu iestāde, pat ja ne pēc savas gribas, varētu piedalīties līdzekļu pārvedumā, kas var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā.

174 Tātad ar Padomes izvirzītajiem apstākļiem ir pierādīts, ka tāda kārtība kā strīdīgā kārtība bija nepieciešama, lai arī paralēli bija spēkā iekšējās uzraudzības pienākumi, kādi ir noteikti Savienībā reģistrētajām finanšu iestādēm.

175 Visbeidzot nevar piekrist iepriekš 160. punktā rezumētajiem prasītājas argumentiem par to, ka pirms strīdīgās kārtības pieņemšanas jau iepriekš ieviesto ierobežojošo pasākumu efektivitāte nekad neesot tikusi apstrīdēta un ka tā esot apstiprināta ar pamatnostādnēm.

176 Tādējādi iesākumā, lai arī Padome nav iesniegusi konkrētus argumentus, ar kuriem tiek pierādīts, ka ierobežojošo pasākumu efektivitāte ir tikusi apstrīdēta vai ka par to ir celtas iebildes, tomēr kopš Regulas Nr. 423/2007, kas bija pirmā regula attiecībā uz kodolieroču izplatīšanu, pieņemšanas šie paši pasākumi tika pakāpeniski paplašināti, pastiprināti un precizēti, kas norāda uz to, ka Padome pastāvīgi tiecās palielināt to efektivitāti.

177 Tālāk, kā izriet no 161. punkta iepriekš, ar spriedumu *Bank Melli Iran*/Padome, minēts 92. punktā (EU:T:2009:401), tika vienīgi apstiprināta individuālo ierobežojošo pasākumu efektivitāte attiecībā pret personu un vienību līdzekļiem, kurām piemēro šos pašus pasākumus. Turpretī no tā nevar izdarīt pamatotus secinājumus par ierobežojošo pasākumu kārtības attiecībā uz kodolieroču izplatīšanu efektivitāti kopumā.

178 Visbeidzot pamatnostādnēs ietvertais konstatējums, atbilstoši kuram būtībā individuālie ierobežojošie pasākumi pārsvarā ir efektīvāki un tie nodara mazāku kaitējumu likumīgai tirdzniecībai nekā ierobežojoši pasākumi, kuri tiek pieņemti nešķirojot, pirmkārt, nekādi nenozīmē, ka vispārējie ierobežojošie pasākumi nav nepieciešami, lai sasniegtu Padomes nosprausto mērķi, tostarp tiklīdz individuālie ierobežojošie pasākumi vieni paši izrādās nepietiekami šī mērķa sasniegšanai, kā tas ir šajā lietā. Otrkārt, katrā ziņā, kā izriet no argumentu pārbaudes, kuri attiecas uz strīdīgās kārtības piemērošanas jomu, kura tiks veikta turpmāk 187.–199. punktā, prasītāja kļūdaini kvalificē strīdīgo kārtību kā pasākumu, kas ir noteikts "nešķirojot".

179 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka ar prasītājas argumentiem netiek pierādīts, ka strīdīgās kārtības pieņemšana vai, vispārīgāk, kārtības, ar kuru pārvedumiem starp Irānā un Savienībā reģistrētām finanšu iestādēm piemēro sistemātisku uzraudzību, kuru veic dalībvalstu kompetentās iestādes, nebūtu nepieciešama tādēļ, ka pastāv citi ierobežojošie pasākumi, kuri tiek ieviesti saistībā ar Regulu Nr. 267/2012.

180 Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida.

– Par strīdīgās kārtības piemērošanas jomu

181 Prasītāja apgalvo, ka strīdīgā kārtība neattiecas uz līdzekļu pārvedumiem, ar kuriem sniedz ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, bet ka patiesībā tā ir kvalificējama kā vispārējs embargo, kura dēļ nevar veikt nekāda veida ekonomisko darbību un jebkāda veida līdzekļu pārvedumus starp Irānā un Savienībā reģistrētām finanšu iestādēm. Ciktāl strīdīgā kārtība ir piemērojama uz Irānas finanšu nozari tās kopumā, Padome esot nepamatoti noteikusi vispārējus aizliegumus, pamatodamās uz vispārinājumiem attiecībā uz visām valsts bankām. Tādējādi ar strīdīgo kārtību praktiski visas Irānas bankas tiek nepamatoti turētas aizdomās par iesaisti kodolieroču izplatīšanā un naudas atmazgāšanā.

182 Šādā kontekstā Padomes apgalvojums, atbilstoši kuram arī citas personas, ne tikai tās, kuras ir identificētas saistībā ar individuālajiem ierobežojošajiem pasākumiem, esot iesaistītas kodolieroču izplatīšanā, nevarot attaisnot strīdīgās kārtības piemērošanas jomu, kā uzskata prasītāja. Šis apgalvojums neattiecas specifiski uz bankām, kuras gan tomēr strīdīgā kārtība skar visvairāk, bet personām un vienībām vispār. Līdz ar to strīdīgā kārtība neesot piemērota izvirzītajam mērķim, jo ar to noteikti tiks skartas daudzas vienības, kuras nav iesaistītas kodolieroču izplatīšanā, un pārvedumi, kuri nav ar to saistīti, lai galu galā skartu dažus tādus, kuri var būt ir ar to saistīti.

183 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais kritērijs, kurš ir pievienots ar apstrīdēto regulu, atbilstoši kuram var aizliegt jebkuru līdzekļu pārvedumu, ar kuru "varētu tikt pārkāpts" kāds no Regulā Nr. 267/2012 paredzētajiem aizliegumiem vai pienākumiem, ir balstīts uz nepārbaudītiem pieņēmumiem un ir pārāk vispārējs. Prasītājas ieskatā, lai attiecīgais aizliegums būtu saderīgs ar samērīguma principu, tam nevajadzētu attiekties uz līdzekļu pārvedumiem, ar kuriem "pārkāptu" attiecīgos aizliegumus vai pienākumus.

184 Prasītāja piebilst, ka tās gadījums pierāda strīdīgās kārtības pārmērīgo piemērošanas jomu. Pat ja pieņemtu, ka tā tik tiešām bija iesaistīta kodolieroču izplatīšanā, kā to apgalvoja Padome, tad pret to noteiktie individuālie ierobežojošie pasākumi būtu reizē piemēroti un pietiekami, lai izvairītos no riska saistībā ar tās veiktajiem līdzekļu pārvedumiem, un papildu pasākumi nebija nepieciešami. Ciktāl no iepriekš 16. punktā minētā sprieduma *Bank Mellat*/Padome (EU:T:2013:39) izriet, ka tā nebija iesaistīta kodolieroču izplatīšanā, vēl jo vairāk nebija nepieciešams ierobežot tās likumīgās darbības ar strīdīgo kārtību. Tas tā vēl jo vairāk esot tādēļ, kā izriet no *United Kingdom Supreme Court* (Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa) sprieduma, ka attiecībā uz Apvienotās Karalistes pret to noteiktajiem ierobežojošiem pasākumiem tā ir ieviesusi sistēmu, kura ļauj izvairīties no jebkura Drošības padomes noteikto ierobežojošo pasākumu pārkāpuma.

185 Šajā kontekstā prasītāja pakārtoti apgalvo, ka Padomei vismaz būtu vajadzējis to izslēgt no strīdīgās kārtības piemērošanas, ciktāl tā ir banka, kura atbilstoši Vispārējās tiesas un Apvienotās Karalistes tiesu konstatējumiem nav iesaistīta kodolieroču izplatīšanā un veic prasīto uzraudzību, lai par tādu nekļūtu.

186 Visbeidzot prasītāja uzsver, ka strīdīgā kārtība ir acīmredzami nesamērīga un ka tā rada šķēršļus likumīgiem maksājumiem un ieguldījumiem Savienībā.

187 Iesākumā ir jākonstatē, ka tiesas sēdē minētie un iepriekš 183. punktā rezumētie prasītājas argumenti attiecībā uz Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā kritērija interpretāciju ir nepieņemami to iemeslu dēļ, kuri ir izklāstīti iepriekš 60. un 61. punktā.

188 Attiecībā uz pārējiem argumentiem, pirmkārt, prasītāja kļūdaini apgalvo ar savu argumentu, kurš ir atgādināts iepriekš 181. punktā, ka strīdīgā kārtība ir "vispārējs embargo", ar kuru tiekot liegta jebkāda ekonomiskā darbība un jebkurš līdzekļu pārvedums starp Savienības un Irānas finanšu iestādēm. Kā izriet no Regulas Nr. 267/2012, kurā grozījumi ir izdarīti ar apstrīdēto regulu, 30. panta, ar strīdīgo

kārtību ir tieši atļauts veikt pārvedumus, kuri atbilst tajā definētajiem mērķiem, kuros tostarp ietilpst individuālo līdzekļu pārvedumi, kā arī līdzekļu pārvedumi, kuri ir saistīti ar konkrētu tirdzniecības līgumu.

189 Turklāt, lai gan ir tiesa, ka ar strīdīgo kārtību tiek liegts veikt pārvedumus, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā un kurus izdara Irānas finanšu iestādes, tās pieņemšana tomēr nenorāda uz Padomes aizdomām par jebkādu šo pēdējo minēto brīvprātīgu vai apzinātu iesaisti minētajā izplatīšanā.

190 Otrkārt, attiecībā uz procesuāla veida pienākumiem ir patiesi, ka paziņošanas pienākums attiecas uz visiem pārvedumiem, kuri ir definēti Regulas Nr. 267/2012 30. panta 3. punkta a) apakšpunktā. Tāpat pienākums prasīt iepriekšēju atļauju attiecas uz visiem Regulas Nr. 267/2012 30. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktā minētajiem pārvedumiem. Tādējādi abi šie pienākumi ir piemērojami gan pārvedumiem, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, gan tiem, kuri tādi nav.

191 Tomēr šis apstāklis ir nenovēršams, ņemot vērā attiecīgo pienākumu mērķi, kas ir sniegt kompetentajām valsts iestādēm nepieciešamo informāciju, lai jau iepriekš identificētu pārvedumus, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, un tos aizliegtu. Ja nav iesniegts iepriekšējs paziņojums par pārveduma veikšanu vai nav iesniegts lūgums iepriekšējas atļaujas saņemšanai attiecībā uz šo pārvedumu, minētās iestādes to nevar izvērtēt, lai noteiktu, vai to drīkst veikt.

192 Šādos apstākļos fakts, ka paziņošanas pienākums un pienākums iesniegt lūgumu attiecas uz pārvedumiem, ar kuriem netiek sniegts ieguldījums kodolieroču izplatīšanā, nekādi nenozīmē, ka minētie pienākumi nav nepieciešami. Turklāt, ciktāl tiesību normās, kurās ir paredzēti šie aizliegumi, pašās par sevi nav aizliegts veikt pārvedumus, tad ar tām netiek arī noteikts "vispārējs embargo".

193 Treškārt, ciktāl prasītāja iepriekš 182. punktā apgalvo, ka Padome pamatojas uz apgalvojumiem, kuri neattiecas specifiski uz bankām, bet gan vispārīgi uz personām un vienībām, ir jāatgādina, kā izriet no iepriekš 13. punkta, ka Regulas Nr. 267/2012 30.a pantā, kas tajā ir pievienots ar apstrīdēto regulu, ir paredzēti tādi paši ierobežojumi attiecībā uz Irānas personām, vienībām un struktūrām, kuras neietilpst strīdīgās kārtības piemērošanas jomā.

194 Turklāt Padomes izvēle paredzēt, ka strīdīgā kārtība ir piemērojama tikai pārvedumiem, kurus veic Irānas finanšu iestādes, kaut gan citiem pārvedumiem piemēro ierobežojošu kārtību, kura atsevišķos aspektos atšķiras, ietilpst tās pilnvarās, kuras tai šajā ziņā ir jāatzīst, kā izriet no iepriekš 102. punkta. Turklāt šo izvēli attaisno īpašais risks, kādu rada Irānas finanšu iestādes, kā ir norādīts iepriekš 171. punktā.

195 Ceturtkārt, īpašie prasītājas apstākļi, uz kuriem tā ir atsaukusies iepriekš 184. punktā, sliecas drīzāk apstiprināt strīdīgās kārtības nepieciešamo raksturu, nevis to atzīt par nederīgu. Kā ir atgādināts iepriekš 125.–127. punktā, prasītāja sniedza kontu apkalpošanas pakalpojumus, kuros ietilpa pārvedumu uzdevumu izpildīšana vienībai, kura bija iesaistīta kodolieroču izplatīšanā, pirms šī iesaistīšana bija kļuvusi publiski zināma. Šī fakta dēļ prasītāja, tai nezinot, bija iesaistīta pārvedumu veikšanā, ar kuriem varēja sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, lai gan bija iekšējās kontroles mehānisms, uz kuru tā atsaucas.

196 Šādos apstākļos fakts, ka līdzekļu pārvedumiem starp prasītāju un Savienības finanšu iestādēm piemēroja strīdīgo kārtību, nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai kavētu līdzekļu pārvedumus, ar kuriem var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā, lai arī Padome nav pierādījusi tās iesaisti šajā pēdējā darbībā, kā ir konstatējusi Vispārējā tiesa un Apvienotās Karalistes tiesas.

197 Līdz ar to prasītāja kļūdaini apgalvo, ka Padomei bija pienākums konkrēti to izslēgt no strīdīgās kārtības piemērošanas jomas.

198 Piektkārt, attiecībā uz argumentu saistībā ar maksājumiem un ieguldījumiem Savienībā, kas ir atgādināts iepriekš 186. punktā, pietiek norādīt, ka no iepriekš 141. un 142. punkta izriet, ka strīdīgā kārtība nav domāta, lai kavētu likumīgu tirdzniecību, un tātad tā nav domāta likumīgu pārvedumu aizliegšanai.

199 Ņemot vērā iepriekš minēto, šis iebildums ir jānoraida un līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kopumā.

Par ceturto pamatu attiecībā uz neērtībām, kādas tiek radītas ar strīdīgo kārtību

200 Pirmkārt, attiecībā uz neērtībām, kādas tiek radītas ar strīdīgo kārtību kopumā, prasītāja apgalvo, ka šī kārtība ir vispārēji piemērojama, nešķirojot un nenorādot konkrētus tās piemērošanas subjektus vai gadījumus, jo tā attiecas uz Irānas finanšu nozari tās kopumā. Tādējādi ar minēto kārtību tiek būtiski vājināta Irānas ekonomika un līdz ar to nenovēršami tiek nodarīts kaitējums Irānas iedzīvotajiem, kuri nav saistīti ar kodolieroču izplatīšanu un kuru spēkos nav ietekmēt Irānas režīma izvēlēto politiku. Šāda veida negatīvās sekas, kuras varētu atstāt ietekmi ne tikai uz ekonomikas sfēru, bet arī humāno jomu, piemēram, attiecībā uz vitāli nepieciešamo zaļu pieejamību, esot acīmredzami pārmērīgas un pretrunā nepieciešamībai novērst šādas sekas, kā to pastāvīgi ir atgādinājusi Savienība.

201 Šajā kontekstā prasītāja piebilst, ka strīdīgajā kārtībā paredzētie izņēmumi nav pietiekami, lai to padarītu par samērīgu, jo tie ir ārkārtīgi ierobežoti, jo to piemērošanai kompetentajām iestādēm ir pilnīga rīcības brīvība un, kā izriet no trešā pamata, tie ir pretrunā tiesiskās noteiktības prasībām un patvaļas aizliegumam.

202 Otrkārt, attiecībā uz tai pašai izraisītajām neērtībām prasītāja apgalvo, ka nav nekādu šaubu, ka tās tiesību un brīvību īstenošana ir tikusi ievērojami ierobežota, jo ar strīdīgo kārtību ir pilnīgi aizliegti visa veida pārvedumi starp to un Savienību. Ciktāl strīdīgā kārtība neesot nepieciešama kodolieroču izplatīšanas vai tās finansēšanas novēršanai, tā neesot ne mazāk ierobežojošs pasākums, ne arī minimāls tās tiesību aizskārums un tas tā vēl jo vairāk ir tādēļ, ka tā nekad nav sniegusi atbalstu kodolieroču izplatīšanai, kā tas izriet no iepriekš 16. punktā minētā sprieduma *Bank Mellat*/Padome (EU:T:2013:39).

203 Pārējās lietas dalībnieces apstrīd prasītājas argumentu pamatotību.

204 Saskaņā ar judikatūru jebkurš ekonomiska vai finansiāla rakstura ierobežojošs pasākums pēc būtības rada sekas, kas var radīt kaitējumu pusēm, kuru atbildība par situāciju, kura ir izraisījusi attiecīgo pasākumu noteikšanu, nav pierādīta. Tāda tiesiskā regulējuma kā strīdīgās kārtības izvirzīto mērķu nozīmīgums ir tāds, kas var pamatot negatīvās sekas, pat ja tās ir ievērojamas, noteiktiem saimnieciskās darbības subjektiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 9. jūlijs, *Melli Bank*/Padome, T-246/08 un T-332/08, Krājums, EU:T:2009:266, 111. punkts un tajā minētā judikatūra).

205 Attiecībā uz neērtībām, kādas ar strīdīgo kārtību tiek izraisītas Irānas ekonomikai kopumā, ir tiesa, ka strīdīgajai kārtībai var būt zināma ietekme uz Irānas ekonomiku, ciktāl ar to skartos pārvedumus pakļauj papildu formalitātēm un tās piemērošana var izpausties kā noteiktu pārvedumu aizliegums. Tomēr šī ietekme ir ierobežota divos aspektos.

206 Pirmkārt, kā ir norādīts iepriekš 164. punktā, atļauto mērķu uzskaitījums saistībā ar strīdīgo kārtību ir plašs, jo tajā tostarp ir ietverti pārvedumi humānām vajadzībām, individuālo līdzekļu pārvedumi un pārvedumi saistībā ar konkrētu tirdzniecības līgumu.

207 Saistībā ar šo ir jāuzsver, ka pārvedumos humānām vajadzībām, kuri ir viens no atļautajiem mērķiem, ir speciāli iekļauti pārvedumi attiecībā uz veselības aprūpi vai medicīnas iekārtām. Tādējādi vitāli svarīgo zāļu trūkumu Irānā, uz ko atsaucas prasītāja, nevar attiecināt uz strīdīgo kārtību.

208 Otrkārt, kā izriet no 187.–199. punkta iepriekš, strīdīgā kārtība nav vispārējs embargo, kas ir vispārēji piemērojams, nešķirojot un nenorādot konkrētus tās piemērošanas subjektus vai gadījumus, tostarp tādēļ, ka tā nav domāta, lai liktu šķēršļus likumīgai tirdzniecībai, atbilstoši tam, kas ir prasīts Lēmuma 2012/635, ar kuru to ievieš, 12. apsvērumā.

209 Turklāt no turpmāk veiktās trešā pamata pārbaudes izriet, ka strīdīgā kārtība nav pretrunā tiesiskās noteiktības prasībām un patvaļas aizliegumam tā iemesla dēļ, ka tās ieviešanai kompetentajām iestādēm ir pilnīga rīcības brīvība.

210 Attiecībā uz pašai prasītājai apgalvoti izraisītajām neērtībām ir jāatzīst, ka tās kā finanšu iestādes darbība var būt apgrūtināta ar strīdīgās kārtības ieviešanu, ar kuru tai uzliek papildu formalitātes.

211 Tomēr, pirmkārt, prasītāja nav iesniegusi nevienu konkrētu pierādījumu, ar kuru var pierādīt neērtību apmēru, kuru tā var ciest strīdīgās kārtības dēļ.

212 Otrkārt, šīm neērtībām par atsvaru var būt iepriekš 206.–208. punktā minētie apstākļi.

213 Šādos apstākļos, ņemot vērā starptautiskā miera un drošības uzturēšanas vitāli svarīgo nozīmi, kuras ir galīgie mērķi, kādi ir tādu pasākumu pamatā, ar kuriem tiecas novērst kodolieroču izplatīšanu un tās finansēšanu, gan Irānas ekonomikai kopumā, gan prasītājai izraisītās neērtības nav pārmērīgas attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem.

214 Līdz ar to ceturtais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu

215 Prasītāja apgalvo, ka ar strīdīgo kārtību tiek pārkāpts samērīguma princips, tiesiskās noteiktības princips, patvaļīgas rīcības aizlieguma princips, pienākums norādīt pamatojumu, prasība, ka katrai sankcijai ir jāietver nepieciešamās juridiskās garantijas, kā arī vienlīdzīgas attieksmes princips.

216 Pirmkārt, tā precizē, ka Padome nav norādījusi iemeslus, kuru dēļ bija nepieciešams noteikt vispārējus ierobežojošus pasākumus, vai ka šādu pasākumu noteikšana bija piemērota izvirzītā mērķa sasniegšanai.

217 Otrkārt, tā apgalvo, ka ar strīdīgo kārtību pēc būtības netiek sniegtas juridiskās garantijas – kā materiāltiesiskās, tā procesuālās – kādas ir paredzētas LESD 215. panta 3. punktā un par kurām Vispārējā tiesa ir lēmusi, ka tās ir svarīgas personu un vienību, pret kurām ir noteikti ierobežojoši pasākumi, aizsardzībai. It īpaši prasītāja apgalvo, ka, ciktāl ar minēto kārtību Padome ir atbrīvota no pienākuma noteikt, vai pasākuma veikšana pret noteiktu banku ir attaisnota, nepieciešama un samērīga, ar to ir apvērsts pierādīšanas pienākums. Tāpat strīdīgajā kārtībā esot paredzēti tikai ārkārtīgi ierobežoti izņēmumi no tajā paredzētajiem aizliegumiem.

218 Šajā kontekstā prasītāja piebilst, ka Vispārējā tiesa ir atcēlusi individuālos ierobežojošos pasākumus, kas noteikti pret Irānas bankām, un tostarp arī to pašu, tiesību un juridisko garantiju, uz kādām tās var atsaukties, kas ir paredzētas LESD 215. panta 3. punktā, pārkāpuma dēļ. Padome, aizstādama individuālos ierobežojošos pasākumus ar strīdīgo kārtību, nav noteikusi papildu pasākumus, lai novērstu Vispārējās tiesas pārmestos trūkumus, lai arī kopumā strīdīgā kārtība rada negatīvās sekas, kas ir analogas tām, kādas tiek radītas ar individuālajiem ierobežojošajiem pasākumiem.

219 Šādos apstākļos prasītāja uzskata, ka, ciktāl Padomes kompetence noteikt vispārējus ierobežojošus pasākumus nav plašāka, nekā tās kompetence noteikt individuālus pasākumus, pret to noteikto individuālo ierobežojošo pasākumu prettiesiskums, kas tika konstatēts iepriekš 16. punktā minētajā spriedumā *Bank Mellat*/Padome (EU:T:2013:39), nozīmē arī strīdīgās kārtības prettiesiskumu attiecībā uz to.

220 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka strīdīgā kārtība neatbilst skaidrības, tiesiskās noteiktības un patvaļas aizlieguma prasībām, kādas ir noteiktas ar judikatūru.

221 Nevienā tiesību normā neesot ierobežota valsts kompetento iestāžu rīcības brīvība atteikt noteiktu pārvedumu, jo attiecīgajās tiesību normās ir vienīgi norāde uz līdzekļiem, "kas var sekmēt" kodolieroču izplatīšanu, un fakts, ka kompetentajām valsts iestādēm "ir pietiekams pamats uzskatīt", ka ar pārvedumu "varētu pārkāpt kādu no [noteiktajiem] aizliegumiem vai pienākumiem". Prasītāja uzskata, ka šādā veidā definēti kritēriji ir patvaļīgi un gadījuma rakstura.

222 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka ar strīdīgo kārtību divos aspektos tiek pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.

223 Pirmām kārtām minētā kārtība esot diskriminējoša, jo tā attiecas vienīgi uz Irānas bankām, kaut gan citās valstīs reģistrētām bankām arī pastāv tas pats risks, ka tās var tikt iesaistītas kodolieroču izplatīšanas atbalstīšanā. Tā kā Padome nav sniegusi attaisnojumu, tad prasītāja uzskata, ka šāda atšķirīga attieksme ir kvalificējama kā diskriminācija pilsonības dēļ.

224 Otrām kārtām, nepastāvot pietiekami precīziem un skaidriem kritērijiem, ar strīdīgo kārtību paredzētais iepriekšējās atļaujas saņemšanas pienākums esot diskriminējošs, kā tas izriet no 1999. gada 1. jūnija sprieduma *Konle* (C-302/97, Krājums, EU:C:1999:271, 49. punkts).

225 Pārējās lietas dalībnieces apstrīd prasītājas argumentu pamatotību.

226 Pirmkārt, attiecībā uz strīdīgās kārtības pieņemšanas pamatojumu saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma norādīt nelabvēlīga akta pamatojumu, kas ir saistīts ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, mērķis ir, pirmkārt, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai varētu noteikt, vai tiesību akts ir pareizi pamatots vai arī saistībā ar to, iespējams, ir pieļauti pārkāpumi, kuri ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt savu pārbaudi par šī tiesību akta likumību (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, Krājums, EU:C:2012:718, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

227 Ar LESD 296. pantu prasītajā pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai aktu sagatavojušās iestādes argumentācijai, lai ļautu ieinteresētajai personai uzzināt noteikto pasākumu pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt kontroli (skat. spriedumu Padome/*Bamba*, minēts 226. punktā, EU:C:2012:718, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

228 Šajā lietā no Lēmuma 2012/635 12. apsvēruma, uz kuru ir izdarīta atsauce apstrīdētās regulas preambulas 7. apsvērumā, izriet, ka, "lai novērstu, ka tiek nodoti finanšu vai citi līdzekļi vai resursi, kuri varētu sekmēt Irānas darbības, kas rada kodolieroču izplatīšanas risku, vai kodolieroču nogādes sistēmu izstrādi, būtu jāaizliedz darījumi starp Savienības un Irānas bankām un finanšu iestādēm, ja vien tos iepriekš nav atļāvusi attiecīgā dalībvalsts".

229 Šāds pamatojums ir pietiekams tāda vispārpiemērojama akta kā strīdīgā kārtība pieņemšanai. Prasītāja šo aktu ir izpratusi, un tā ir varējusi detalizēti apstrīdēt strīdīgās kārtības likumību, tostarp izvirzīt tā apgalvoto nesaderību ar samērīguma principu. Tāpat Vispārējai tiesai ir iespēja veikt strīdīgās kārtības tiesiskuma pārbaudi.

230 Šādos apstākļos prasītājas pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

231 Otrkārt, attiecībā uz juridisko garantiju prasībām, kādas ir izvirzītas ar LESD 215. panta 3. punktu, nevar piekrist prasītājas argumentiem attiecībā uz apgalvoto saikni starp individuālo ierobežojošo pasākumu prettiesiskumu un strīdīgo kārtību.

232 Gan spriedumā *Bank Mellat*/Padome, minēts 16. punktā (EU:T:2013:39), gan citos spriedumos, ar kuriem ir atcelti individuālie ierobežojošie pasākumi, kas bija noteikti pret Irānas bankām, un uz kuriem atsaucās prasītāja, atcelšana bija pamatota ar pierādījumu trūkumu par to, ka attiecīgā vienība tik tiešām atbilda kritērijam, kuru attiecībā uz to bija piemērojusi Padome, kā arī ar noteiktiem to procesuālo tiesību pārkāpumiem, kuras minētajai vienībai bija atzītas saistībā ar šī kritērija piemērošanu. Kā izriet no 36. un 105. punkta iepriekš, strīdīgā kārtība kā vispārpiemērojams pasākums, kas ir noteikta ar apstrīdētās regulas 1. panta 15. punktu, nav pamatota ar jebkāda kritērija konkrētajam prasītājas gadījumam piemērošanu, kas nozīmē, ka tā netiek ieviesta tādā pašā veidā kā individuālie ierobežojošie pasākumi.

233 Šādos apstākļos pret prasītāju vai citām Irānas bankām noteikto individuālo ierobežojošo pasākumu atcelšanai pašai par sevi nav ietekmes uz strīdīgās kārtības tiesiskumu, un tas tā vēl jo vairāk ir tādēļ, kā ir norādīts iepriekš 108. punktā, ka strīdīgās kārtības tiesiskās sekas ir būtiski ierobežotākas nekā līdzekļu iesaldēšanai.

234 Attiecībā uz pašai strīdīgajai kārtībai apgalvoti piemērojamajām garantijām, pirmkārt, no 98.–109. punkta iepriekš izriet, ka šajā lietā nevar piemērot judikatūru attiecībā uz individuāliem ierobežojošiem pasākumiem, un tas nozīmē, ka nav jāprasa, lai Padome pierādītu, ka vienības, kuras skar strīdīgā kārtība, ir faktiski iesaistītas kodolieroču izplatīšanā. Šo pašu iemeslu dēļ Padomei nebija pienākuma novērtēt šo pašu apstākli strīdīgās kārtības pieņemšanas laikā.

235 Padomei drīzāk strīdīgās kārtības pieņemšanas stadijā bija jānovērtē tās samērīgums un tātad jāpārbauda, vai tās pieņemšana bija piemērota un nepieciešama, lai sasniegtu mērķi, kas izpaudās kā kodolieroču izplatīšanas un finansēšanas novēršana, un vai tā neizraisīs pārmērīgas neērtības skartajām personām un vienībām, tostarp prasītājai.

236 Saistībā ar pirmo, otro un ceturto pamatu no iepriekš veiktās pārbaudes, kas tika veikta arī par pārvedumiem atļauto mērķu apmēru, nav atklājies, ka strīdīgā kārtība būtu nesaderīga ar samērīguma principu.

237 Otrkārt, prasītāja nav iesniegusi konkrētus argumentus attiecībā uz to, kādas procesuālās garantijas būtu jāpiemēro strīdīgajai kārtībai. Katrā ziņā, kā ir atgādināts iepriekš 232. punktā, strīdīgā kārtība kā vispārpiemērojams pasākums nav pamatota ar noteikta kritērija individuālu piemērošanu konkrētajam prasītājas vai kādas citas vienības gadījumam. Šādos apstākļos atšķirībā no individuālo ierobežojošo pasākumu noteikšanas procedūras ar LESD 215. panta 3. punktu prasītājās juridiskajās garantijās neietilpst pienākums Padomei sniegt konkrētu un specifisku pamatojumu par katru skarto personu vai vienību, ne pienākums sniegt piekļuvi lietas materiāliem, ne arī iespēja skartajām vienībām un personām sniegt apsvērumus un Padomei arī nav pienākuma ņemt vērā šādus apsvērumus.

238 Attiecībā uz tādu vispārpiemērojamu aktu kā strīdīgā kārtība pamata procesuālā rakstura juridisko garantiju veido tiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā par attiecīgā akta likumību.

239 Šī garantija, pirmkārt, tiek nodrošināta ar šo prasību un, otrkārt, ar iespēju apstrīdēt dalībvalstu kompetento iestāžu atteikumus atļaut individuālos pārvedumus kompetentajā valsts tiesā, kura attiecīgā gadījumā var lūgt Eiropas Savienības Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu par atbilstošo Regulas Nr. 267/2012 normu spēkā esamību vai interpretāciju.

240 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka strīdīgā kārtība nav pretrunā LESD 215. panta 3. punktam, kas nozīmē, ka otrais prasītājas iebildums ir jānoraida.

241 Treškārt, ciktāl prasītājas argumenti attiecībā uz skaidrības, tiesiskās noteiktības un patvaļas aizlieguma prasībām attiecas uz Regulas Nr. 267/2012 30.b panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto kritēriju, tie ir nepieņemami to iemeslu dēļ, kuri ir izklāstīti iepriekš 60. un 61. punktā.

242 Attiecībā uz pārējiem strīdīgās kārtības aspektiem ir jānorāda, ka ir taisnība, ka tiesiskās noteiktības princips, kas ir Savienības tiesību vispārējais princips un kas tostarp prasa, lai tiesību normas būtu skaidras, precīzas un to sekas būtu paredzamas, sevišķi tad, ja tas var radīt negatīvas sekas indivīdiem un uzņēmumiem (spriedums, 2008. gada 18. novembris, *Förster*, C-158/07, Krājums, EU:C:2008:630, 67. punkts), ir piemērojams attiecībā uz tādiem ierobežojošiem pasākumiem kā tiem, kuri ir noteikti ar strīdīgo kārtību.

243 Šajā lietā Regulas Nr. 267/2012, kurā ir izdarīti grozījumi ar apstrīdēto regulu, 30. panta 2. punktā ir ierobežoti uzskaitīti gadījumi, kuros var atļaut pārvedumu, savukārt tās 30. panta 3. un 4. punktā ir paredzēti sliekšņi, kurus nepārsniedzot netiek prasīts izdarīt iepriekšēju paziņošanu vai saņemt atļauju. Tādējādi šajās tiesību normās pietiekami skaidrā un precīzā veidā ir definēta ierobežojumu un ar tiem paredzēto pienākumu piemērošanas joma.

244 Šādos apstākļos prasītājas trešais iebildums ir jānoraida.

245 Ceturtkārt, attiecībā uz iebildumu par apgalvotu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru šis princips ir tiesību pamatprincips un tas aizliedz atšķirīgi izturēties pret salīdzināmām situācijām vai vienādi izturēties pret atšķirīgām situācijām, ja vien šāda atšķirība attieksmē nav objektīvi pamatota (spriedums *Bank Melli Iran*/Padome, minēts 92. punktā, (EU:T:2009:401, 56. punkts).

246 Pirmkārt, attiecībā uz apgalvoto diskrimināciju pilsonības dēļ iepriekš 171. punktā ir konstatēts, ka attiecībā uz Irānas vienībām, it īpaši finanšu iestādēm, pastāv paaugstināts risks, ka tās varētu pēc savas gribas vai tām nezinot tikt iesaistītas pārvedumos, kuri var sniegt ieguldījumu kodolieroču izplatīšanā. Šis apstāklis attaisno nevienlīdzīgu attieksmi pret Irānas finanšu iestādēm, kāda ir noteikta ar strīdīgo kārtību.

247 Otrkārt, pienākums saņemt iepriekšēju atļauju, kas ir paredzēts saistībā ar strīdīgās kārtības piemērošanu, ir piemērojams jebkuram pārvedumam starp Irānā reģistrētu finanšu iestādi un jebkuru finanšu iestādi, kura atrodas Savienībā, ja tiek pārsniegti noteiktie sliekšņi, neatkarīgi no tā, kāda ir šo vienību identitāte. Šādos apstākļos prasītāja kļūdaini apgalvo, ka šis pienākums ir diskriminējošs vēl jo vairāk tādēļ, ka tiesību normas, ar kurām tas ir paredzēts, ir pietiekami skaidras un precīzas, kā tika konstatēts iepriekš 243. punktā.

248 Šo konstatējumu turklāt nevar atspēkot ar spriedumu *Konle*, minēts 224. punktā (EU:C:1999:271), uz kuru ir atsaukusies prasītāja. Šis spriedums ir par iepriekšējās atļaujas kārtību īpašumtiesību iegūšanai uz zemesgabaliem, un tātad tas ir pieņemts par faktiskajiem apstākļiem, kuri ir būtiski atšķirīgi no tiem, kādi ir šajā lietā, kas nozīmē, ka šis spriedums nav atbilstošs.

249 Šādos apstākļos ir jānoraida ceturtais iebildums, un līdz ar to trešais pamats ir jānoraida kopumā.

250 Tā kā visi pamati ir noraidīti, tad prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

251 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

252 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Līdz ar to ir jānolemj, ka Apvienotā Karaliste un Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nosprież:

1) prasību noraidīt;

2) *Bank Mellat* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;

3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 2. jūnijā.

[Paraksti]